

VERSCIJNT DES VRIJDAGS
25 NOVEMBER 1932 - No. 26

GEILLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
Z E E L A N D

ONS ZEELAND

ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL.50540, GIRO101981

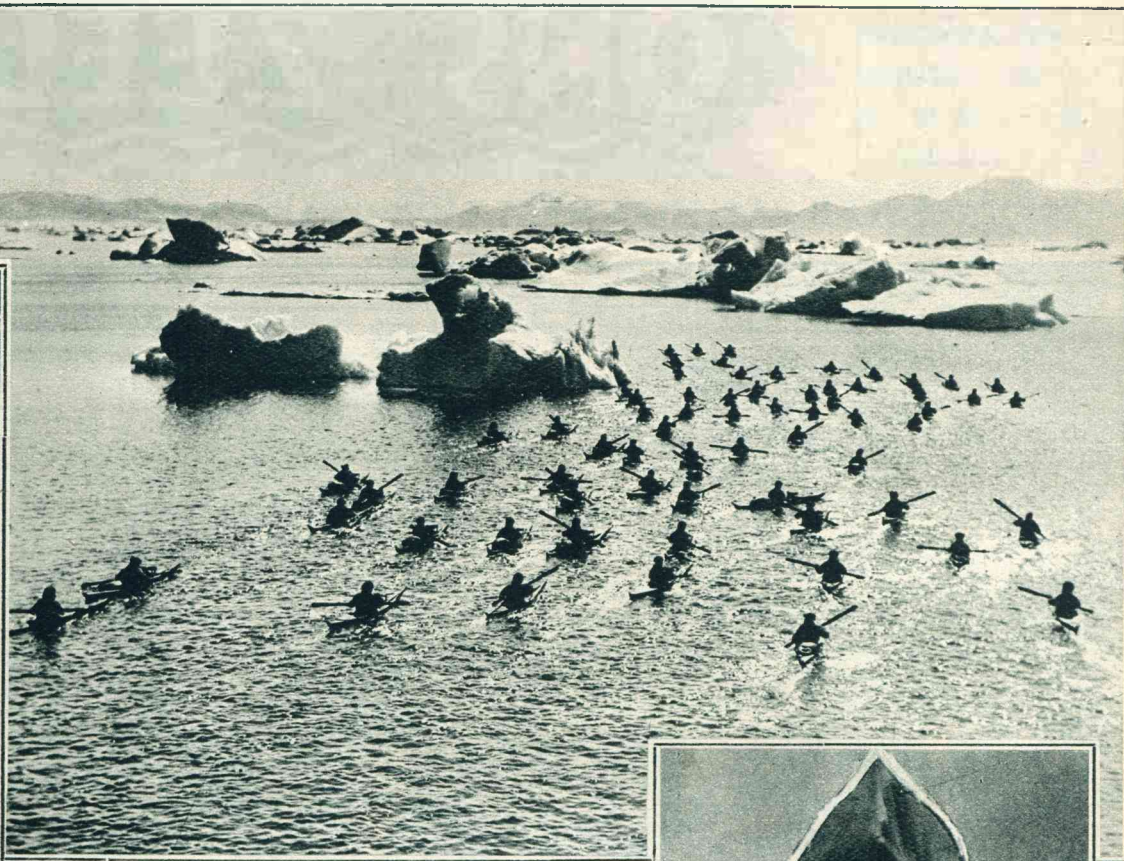
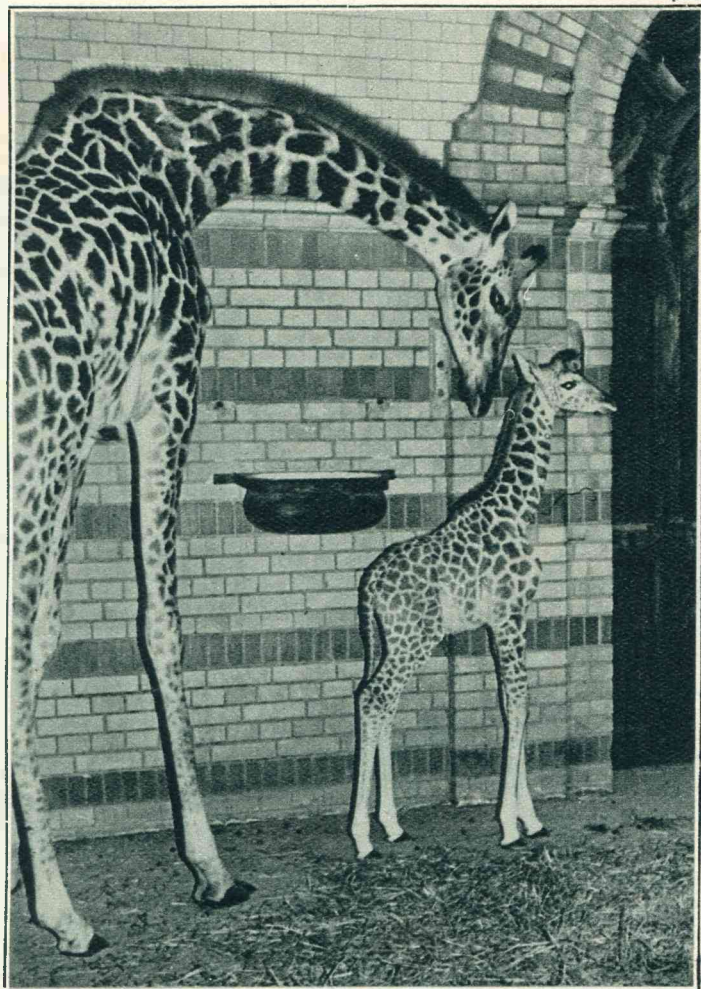
DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

BURGEMEESTER DHOOGHE TE PHILIPPINE INGEHAALD

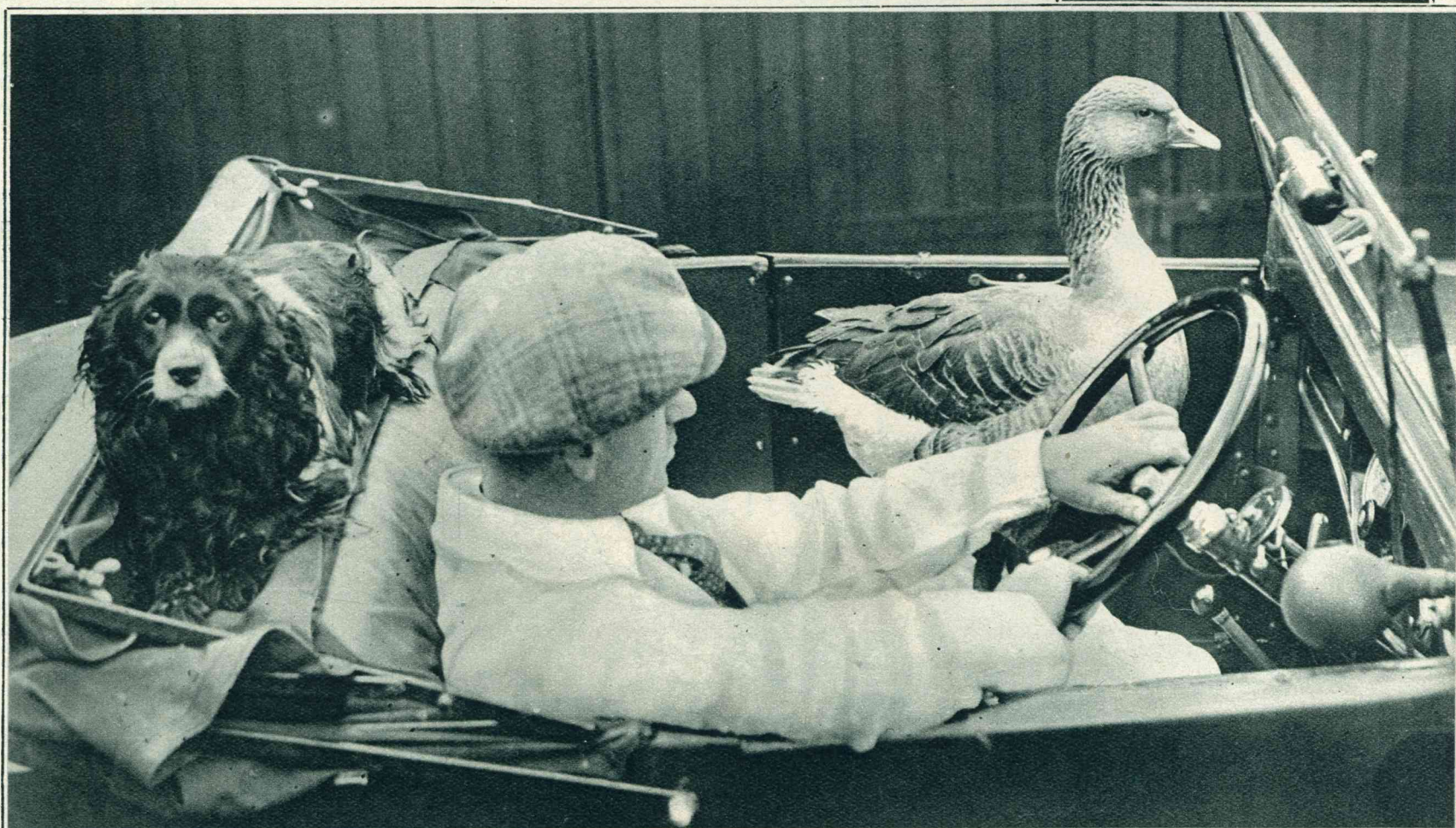
Een exclusieve opname uit 't Poolgebied; in hun wankelen kano's varen de Eskimo's uit naar een schip dat in nood verkeert tusschen de ijsmassa's op zee, waar alles nog scherper en kouder schittert nu de zon er op schijnt.

Neerbuigende moederzorg in de Berlijnsche Zoo, waar kortgeleden een giraffe werd geboren. Het jong, dat niettemin behoorlijk groot is, is precies even groot als de voorpoten van zijn moeder.

BUITENLANDSCHE POST

In Denemarken laat men de gevangenen, om hun gevoelens te sparen, 'n masker voordoan wanneer zij in het openbaar moeten verschijnen. In Japan kent men hetzelfde gebruik; verdachten en veroordeelden dragen daar een soort strooien muts, die op de schouders rust en het gezicht geheel bedekt.

Gezinnen-trouw. Een slager in de omgeving van Manchester bracht verleden jaar 'n gans naar de markt, waar het dier werd verkocht om ergens dienst te doen voor het Kerstdiner. Maar de gans wist te vluchten en was den volgenden dag weer bij den slager; sindsdien kan deze niet van huis gaan, of 't dier probeert in den auto te komen, om zijn baas geen oogenblik alleen te laten.

In de titelrol van Mata Hari van den Tsjech Ignaz Rolnicke, door Eduard Veterman bewerkt, viert Fie Carelsen haar zilveren tooneeljubileum. De zwakke, vage teekening der hoofdfiguur en de psychologische onwaarschijnlijkheden geven het stuk, dat wel enkele sterk aansprekende tooneleffecten bereikt, weinig ruggegraat, doch Fie Carelsen's alzijdig, gaaf talent weet zelfs van deze onwaarschijnlijke rol een warme creatie te geven, waarin haar eindeloos genuanceerd spel de aandacht toch den geheelen avond geboeid houdt. De decors van Veterman en Brückmann hebben in vele tafereelen volmaakte stemming gebracht, en onder C. v. d. Lugt's regie hebben in de uitstekende bezetting L. Grimberg, Joh. Elsensohn, D. v. Veen, Ant. Roemer, L. v. Gasteren, J. v. Ees en vele anderen zich de uiterste toewijding getroost, om een zoo harmonisch mogelijke vertooning te geven. — De huldiging van de jubilarisse na de voorstelling.

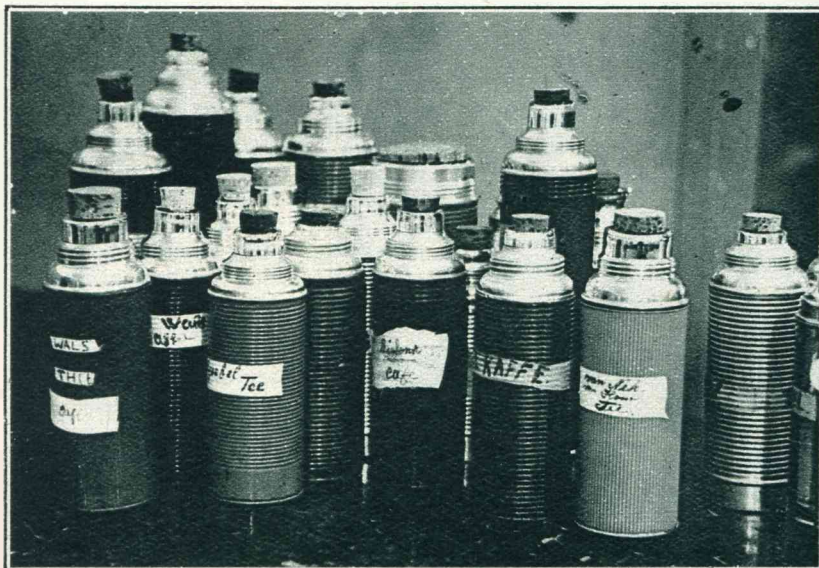

Weer een. De oude, typische molen te St. Anthonis (N.Br.), die uit de achttiende eeuw dateert, zal binnenkort worden gesloopt.

Het sprookje in de nuchtere wereld van handel en industrie. — De koning wordt ingehaald; een scène van het sprookje „De stukgedanste balschoentjes,” dat te Utrecht door het koor van mej. T. v. Veen werd opgevoerd en waarvan de generale repetitie plaats had op het Jaarbeursterrein.

BINNENLAND

De Zesdaagsche achter de schermen. De parade der thermosflesschen van de renners, die zes dagen en zes nachten achtereen rond reden in het R. A. I. gebouw te Amsterdam.

Te Rotterdam had in een perceel aan den Schiedamschen Singel een hevige ontploffing plaats, waarbij een doode te betreuren was, terwijl verschillende personen gewond werden. Hoe het huis verwoest werd, laat deze foto zien.

VERANDEREN

Natuurlijk generaliseert hij. Want „het” verleden, waarvan hij den lof zoo ijverig zingt, is toch niet meer dan een dood takje in het groote Historie-Woud, en één tijdperk der wereldgeschiedenis is niet voldoende om ons met alle eeuwen te verzoenen.

Bovendien bedoelt de pessimist iets anders dan hij zegt. Hij spreekt over 't verleden, maar hij bedoelt de menschen uit dat verleden, plus hunne gebruiken. En als die beiden hem meer aantrekken dan de menschen van nu en hunne gewoonten, dan zal hij uit persoonlijke voorkeur op „onzen” tijd afgeven — al was 't alleen maar, omdat hij het tempo niet kan bijhouden.

Even weinig juist is echter het standpunt van hem,

En nu ziet men de moderne dansen van steppen en trippelen en draaien en vliegensvlug trillend beweeg van armen en voeten (foto van een congres van dansleeraren, waar de Mickey Mouse-dans werd gedemonstreerd).

Gracieus en elegant, maar toch min of meer in de plooi —
← vroeger, de polonaise, e.d.

DE TIJDEN

Een mensch, die van nature pessimistisch is, zal, wanneer hij de foto's op deze bladzijden beziet, waarschijnlijk vervallen in zwaarwichtige en zwaarmoedige beschouwingen.

De tegenstellingen immers, welke hem hier getoond worden, zullen hem doen vergelijken den ouden met den nieuwen tijd en zijn oordeel zal niet ten gunste van den laatsten uitvallen.

Hij zal 't verleden roemen om zijn eenvoudigheid, zijn ongecompliceerdheid, om zijn gezelligheid en om zijn deftigheid, om het ontbreken van de groote rampen, welke het heden loodzwaar drukken, en om de afwezigheid van datgene, waarvan hij de aanwezigheid thans niet verdragen kan.

Een vergadergebouw, een mooie hal, bezadigde, kalme heeren met eerwaardigen baard en deftigen hoogen hoed — de politieke vergadering van vroeger.

die meent, dat we „vandaag aan den dag” leven in een schooner en beteren tijd, dan ooit in de geschiedenis voorkwam.

Zoo iemand vervalt in een ander uiterste. En is er iets waarvoor men méér moet oppassen? De aan ervaring rijke weet, dat hij alleen op den

Nu raakt de politiek het volk, de „massa”; de vele meetings en monstervergaderingen, waar tienduizenden bijeenkomen en waar sociale en politieke vraagstukken worden besproken, zijn een kenmerkend verschijnsel van dezen tijd.

Baden van vroeger en nu
— het verschil is nogal groot.

Het lied van alle tijden — slechts
de melodie en de plaats
verschillen.

gulden middenweg de waarheid zal ontmoeten en daarom veroordeelt hij den overmoedige, die zich gedraagt alsof er geen geschiedenis was en geen toekomst zijn zal, alsof het heden het eenige belangrijke is.

Want de vraag is *niet* wat beter is, een politiek, die door hooggehoede burgers onder elkaar wordt gemaakt, of een volksvergadering, welke door een redenaar wordt aangevuurd, noch wat verkieslijker is, de menuet of de charleston, noch wat fraaier, is de crinoline of het trainingspak — de vraag is, wat voor 'n karakter heeft die deftige politicus, wat voor een mensch is die man uit de menigte, en is 't meisje dat danst, of aan sport doet, een goede vrouw?

De moeders waren anders gekleed, het kind lag in andere baby-kleertjes, in een ander soort kinderwagen, maar dit is hetzelfde gebleven: de moeder laat trotsch haar kind aan iedereen zien, en alle kennissen beweren, dat de baby sprekend op de ouders gelijkt.

Het komt aan op de persoonlijkheid.

Daarop moeten wij letten bij beoordeeling van verleden en heden.

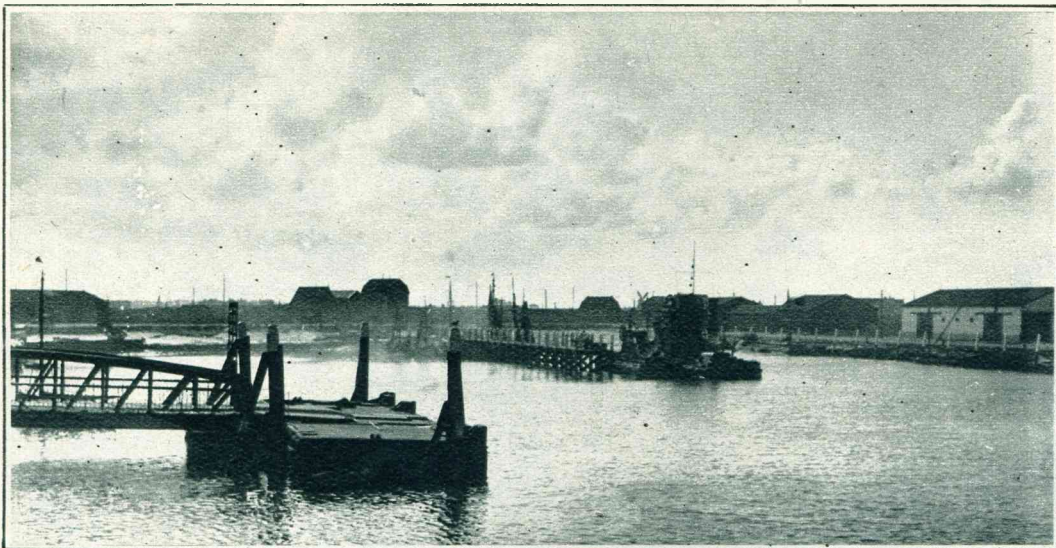
Daarom is het, dat het dom staat als men lacht om de jurk waarin grootmoeder trouwde; want ge moet het verleden niet beoordeelen naar de jurken, maar naar de grootmoeders.

En evenzeer is het niet bijster intelligent, om de menschen van 1932 voor verstandiger te houden, omdat zij meer boeken lezen dan onze voorouders; want wij behooren een mensch niet te beoordeelen naar zijn school- of zijn boekenkennis, maar wel naar de gaven van zijn hart.

Hoe menige familie is niet het ontmoedigende tooneel van voortdurende ruzies en twisten, omdat de ouderen halsstarrig vasthouden aan hetgeen zij leerden, dat goed was in hun tijd, terwijl zij blind zijn voor de voortreffelijke eigenschappen, die het heden toch ongetwijfeld ook bezit, terwijl anderzijds de jongere leden van het gezin niets willen aannemen van de overigen, alleen omdat deze twintig jaar ouder zijn en dus, volgens hen, per sé ongelijk moeten hebben. Jammer is het, dat beide groepen zoo weinig denken aan het eenige, waarop zij kunnen hopen en waarin zij vertrouwen kunnen hebben: de toekomst.

En toch zal deze toekomst ook weer op haar beurt eens heden en verleden zijn, zoodat men er wel zeker van kan zijn, dat de strijd der meeningen tusschen oud en jong zal blijven voortbestaan.

De zuiverheid van ons oordeelen zal echter niet besmeurd worden, indien wij maar naar den werkelijk levenden mensch in alle tijden zoeken; dat is de eenig-juiste maatstaf.

Rust in de visschershaven te Breskens.

Een kijkje uit Oostburg, het welvarende stadje in West-Zeeuwsch-Vlaanderen.

UIT WESTELIJK ZEEUWSCH-

Voorstelling van een Cadzandsch koffiekraansje. Aardig groepje, bij gelegenheid van de installatie van den burgemeester van Retranchement meerrijdend in den optocht.

Schoondijke, een belangrijk kruispunt in West-Zeeuwsch-Vlaanderen.

↖ Dorpskiesje te Zuidzande.

VLAANDEREN

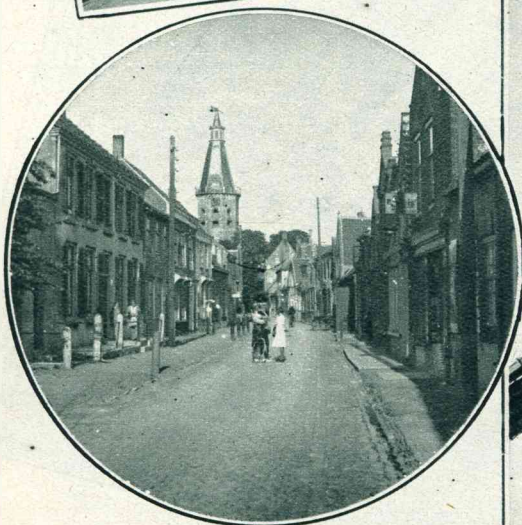
RIJMEN VAN EENEN OUDEN HEER

Laest liep ick op de straat, er was daer een betogingh van allerhande liën; een stond op een verhogingh en sprack de menschen toe, en seyde: Volck, stae op en werp u als de heersers van de Natie op. Ghy moet regeren, ghy, om 't nieuwe ryck te bouwen waerin een ieder 't syn, en dan genoegh, sal houwen. Het volck was seer verblyd, het had een grooten sin, het liep naer het Palais en wierp de raemen in.

En ick, ick docht: sie daer: dat kan men nu bereiken, men speelt met bernend vier, en het verstand sal wycken; Men heeft een grooten mond, men brengt het hoofd op hol, en naederhand is heel de flincke Natie dol.

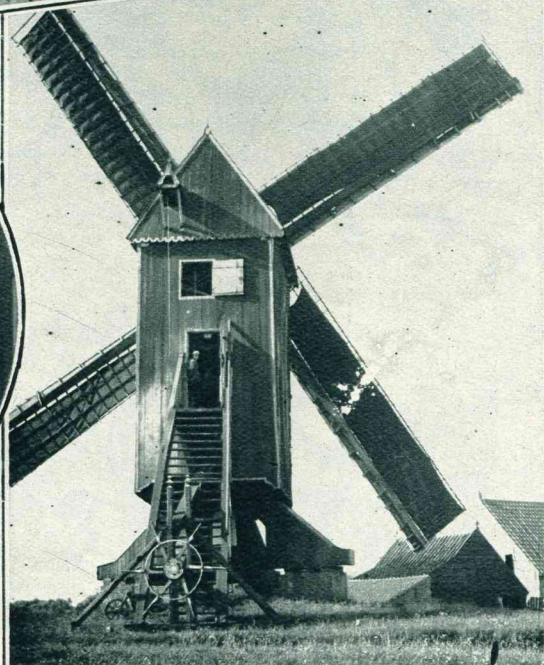
Het is gheen grote kunst, de wetten te braveren, een groter is 't voorwaer, een Natie te regeren. Maer siet, why hebben nu een naerstigh Parlement, dat praeten kan voor zes, 't is praeten sonder end, het is een theeparty, ghesellig koutpartykje, se sitten vredigh saem te keuflen op een rytje; Sy praeten wetten saem, die hebben veel bekijks, en veel ghelachs, en 'k vraeg, wie sach ooyt desghelyks?

Hoe kan een praetersbent het volck met kracht regeren, met wijsheyd oordeel doen? Ay, dese oude heren; Elck kryght wat hy verdient, daer is gheen helpen an: De Hemel schencke ons een wys en krachtigh Man!

Molenstraat te Groede met gezicht op den ouden kerktoeren.

Molen te Retranchement.

VER VAN HIER

HET CAPITool TE BUENOS AYRES, HET GEBOUW DER NATIONALE VERGADE-
RING, EEN WIT, GLANZEND EN RIJK NATIONAAL MONUMENT VAN ARGENTINIE

Kadezicht van Brouwershaven, de geboorteplaats van Cats.

CATS-

HERINNERINGEN IN ZEELAND

Dat we hier over Jacob Cats schrijven, vindt niet zoozeer zijn grond in het feit, dat wij Cats een zoo buitengewoon dichter achten, dan wel, omdat wij ervan overtuigd zijn, dat Cats in Zeeland zijn stempel drukte op het Zeeuwsche volk, en dat zijn invloed zich nog uitstrekt tot in het heden. Het is bekend, dat dichters over het algemeen worden beschouwd als verschijnselen, die de algemeene aandacht

De oorspronkelijke uitgaven van de werken van Cats worden op het raadhuis te Brouwershaven als een geschenk van Cats zorgvuldig bewaard.

niet waard zijn, maar dit neemt toch niet weg, dat hun invloed desondanks kan doordringen in het volksleven. Zoo was het bij Vader Cats, inderdaad een geestelijke vader voor velen.

Jacob Cats werd in 1577 in Brouwershaven geboren, waar men zijn geboortehuis ook thans nog kan bezichtigen. Alzoo een Zeeuw, zooals hij zelf erkent.

Uyt Zeelant quam ick voort, daer was myn
(eerste gront,
dat bracht my met de jeucht de tanden in de
(mont.

En als Zeeuw voelen wij Jacob Cats ook nog heden, omdat onze provincie door haar isolement niet zoozeer die invloeden heeft ondergaan, welke wij in andere gedeelten van ons land later konden waarnemen.

Zeeland is in zijn denken en in zijn manier van zich uit te drukken in vele opzichten Catsiaansch gebleven, en vandaar ook, dat hij voor ons meer verstaanbaar is dan vele andere dichters uit zijn tijd.

Na studie in de rechten begon Cats zijn juridische praktijk in Zierikzee. Daarna vertrekt hij naar Middelburg, waar hij stadsadvocaat wordt.

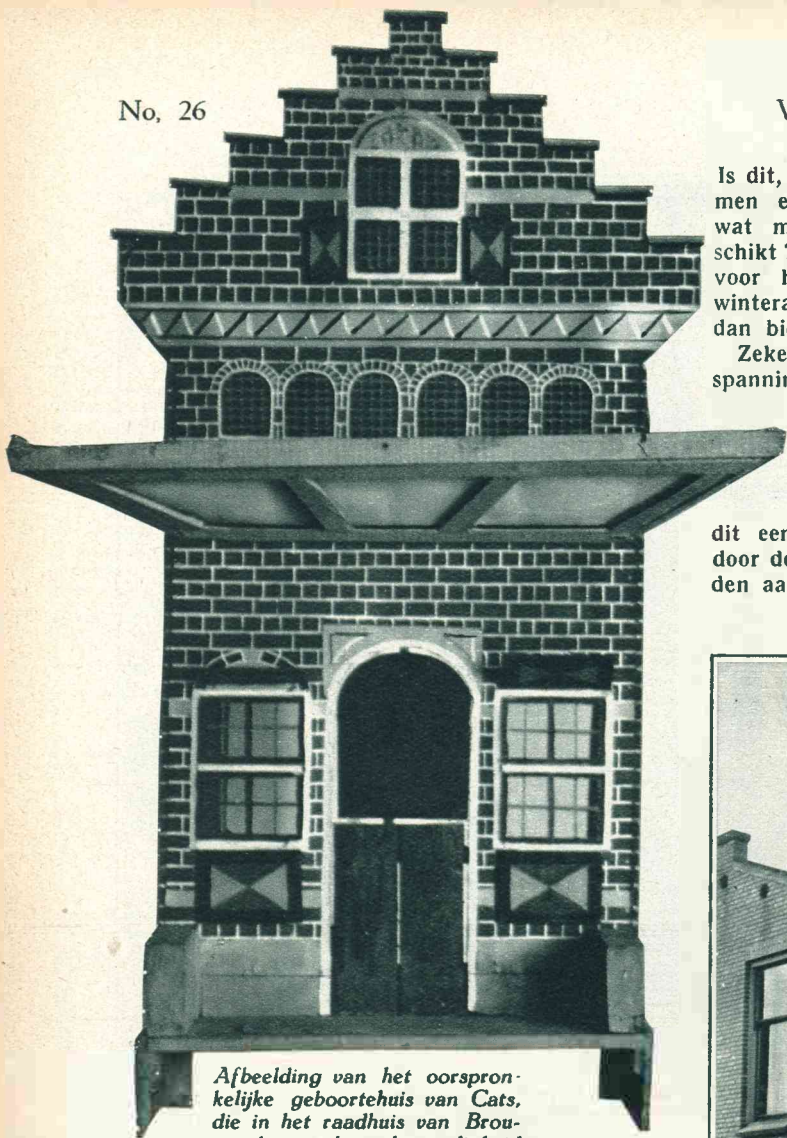
In 1621 wordt hij daar pensionaris, en houdt zich verder vooral bezig met inpolderingen, waarmee hij den grondslag legt voor een groot kapitaal. Na nog pensionaris van Dordrecht te zijn geweest, brengt hij het tot Raadpensionaris.

De woning van Cats (naast trapgevel links) te Middelburg.

Het standbeeld van Cats te Brouwershaven.

Afbeelding van het oorspronkelijke geboortehuis van Cats, die in het raadhuis van Brouwershaven als merkwaardigheid wordt bewaard...

... en wat van het huis zelf is gemaakt, dat nog altijd als het geboortehuis van Cats te Brouwershaven piëteitvol wordt aangeduid.

Later brengt hij zijn jaren door op zijn buiten Sorgh-Vliet in de duinen bij Den Haag.

Maar het staatkundig leven van Cats is niet van zoo groot belang. Hij was geen staatsman, en maakte tusschen de figuren van Oldenbarnevelt en de Witten een pooveren indruk.

Anders was het als dichter. Cats was ongetwijfeld een dichter, die altijd gedreven werd tot schrijven. Alles wat hij rondom zich zag, werd tot symbool, uit alles wist hij nuttige leering te halen. Hij was altijd moralist, moest altijd raadgeven en voorbeelden stellen.

Dat hij zelf allerminst naar de gegeven adviezen leefde, en zijn leven zelfs met zijn principes dikwijls volkomen in strijd was, doet natuurlijk niet af van de waarde dier raadgevingen, maar stelt ze wel in een heel ander daglicht.

Cats was niet direct een sympathiek figuur, hij was ook geen groote geest, en misschien juist daarom viel hij zoo algemeen in den smaak. Hij wil altijd leeren, en zoekt leering in ieder ding. Zoo dicht hij over het bijenleven het volgende:

Laetst als de Maert haar loop begon,
doen scheend' er vry een helle son,
die schoot haer stralen op het kruyt
en lockte vast de botten uyt.
Terstont soo wert men hier en daer
een bloeyssel of een blom gewaer;
Doch niet als in een kleyn getal,
en dat maer in een werrem dal.
Als ick hierover ging besien,
het woonhuys van ons kleyne bien,
soo vond'ick met een blyden geest
dat nu en dan een neerstigh beest
quam swieren met een snelle vlucht,
quam vallen uyt de blauwe lucht,
met was beladen aen de poot.
Myn hert (seyd'ick) wat leer ick hier,
wat leer ick van dit vlytigh dier?

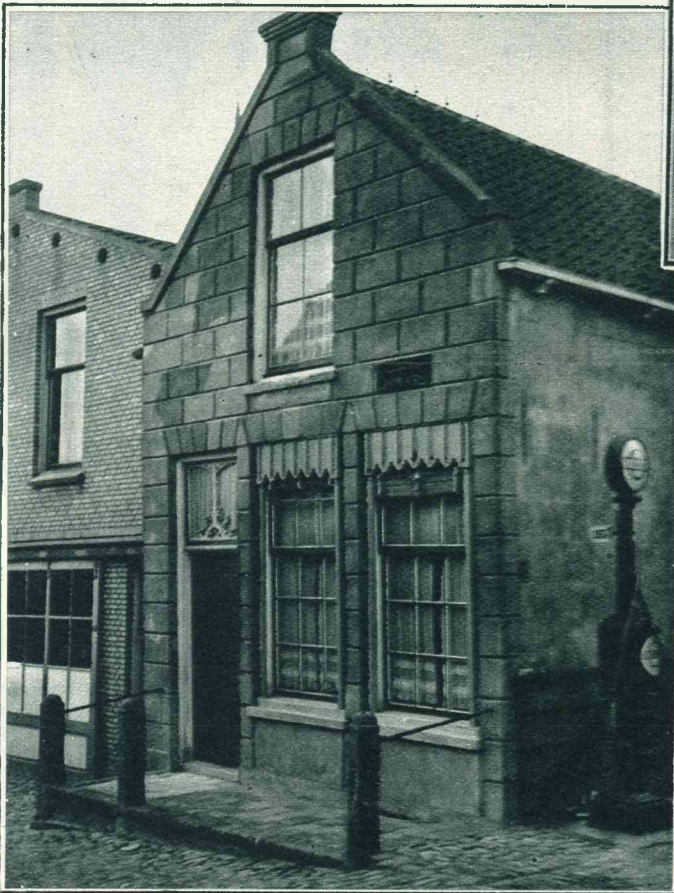
En zoo gaat dit verder. Met kunst, met werkelijke poëzie heeft dit niets te maken. Maar er is een zekere bekoring in dit speelsch gerijmel, dit soepel aaneenschakelen van beelden en rijmen.

En, het Zeeuwsche volk schijnt er ook thans nog gevoelig voor te zijn. Men vindt Cats nog in vele huisgezinnen, waar hij ook gelezen wordt.

Is dit, omdat men er een zeker houvast in vindt, dat men er in ziet een poging tot bewaren van datgene, wat men onder de oud-vaderlandsche deugden rangschikt? We weten het niet, maar Cats blijft vooral voor het platteland bij uitstek geschikt voor lange winteravonden, die voor velen een andere vulling vragen dan bioscoop en dancing.

Zeker is het ook, dat men in vele opzichten voor ontspanning slechter dingen kan lezen; men denke slechts aan de vele sensatielectuur, die de markt overstroomt.

Cats leeft dus nog, hij wordt gelezen, en zijn roem is nog niet getaand. En zeker is het, dat dit een prestatie mag heeten in een tijd, waarin men door de elkaar zoo snel opvolgende gebeurtenissen uit den aard der zaak zoo spoedig tot vergeten geneigd is.

Het portret van Jacob Cats als Raadspensionaris van Holland.

En dat Cats op deze wijze levend bleef, stemt tot lof. Het zegt ten aanzien van de volksbehoefte meer dan het kunstmatig in stand houden van vele reputaties door het vormen van genootschappen, die den gestorven groote aan de vergetelheid willen ontrukken.

De waardeering voor Cats is echt en spontaan, en daarom zij ze hier met genoeg constateerd.

De Catshoeve te Groede, waar Vader Cats dikwijls heeft vertoefd.

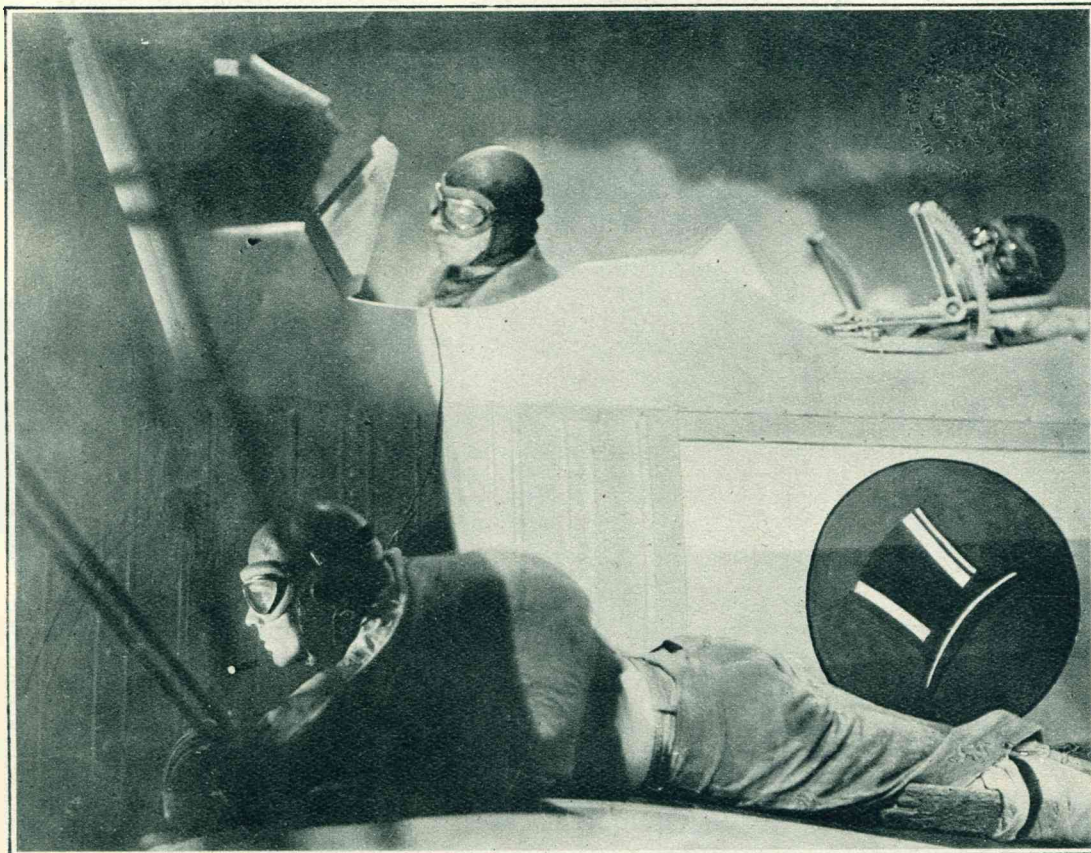
De doodsvijand van Windy, doch zoo groot is de haat niet, want naderhand offert hij voor hem zijn leven.

In een vreemde haven opgebracht wegens ruzie maken, wordt hij in de gevangenis opgesloten. Daar waarschuwt hij den bewaker hem er oogenblikkelijk uit te laten, daar anders het schip zonder hem moet vertrekken en het leed niet te overzien is.

TITANE DER LUCHT

Deze film is een ongekend staaltje van durf, moed en handigheid, en het is ten volle verklaarbaar dat een groot gedeelte van de Amerikaansche luchtmacht werd ingeschakeld, daar zonder die hulp het scenario van Titanen der Lucht zeker niet te verwezenlijken zou zijn geweest. De vliegprestaties en al hetgeen daarmede samenhangt, zijn bewonderenswaardig en tot op zekere hoogte ook leerrijk. Want zoo heel dikwijls komt het niet voor, dat men bommenwerpers en een vliegtuig-schip in actie ziet. Behoudens dit alles vraagt echter ook Wallace Beery de aandacht voor zijn sober, krachtig spel. Het is een glansrol van dezen goeie lobbes en quasi-onverschilligen bruto. Hij speelt met een hartelijkheid en innigheid waarvoor men groote waardeering kan hebben. Daardoor maakt hij ook de figuur van Windy, den ruwen sergeant-vlieger, aannemelijk. Het behoort bij diens aard en karakter, dat, als hij een hekel aan iemand heeft, hij dat niet onder stoelen of banken steekt, maar het duidelijk laat merken, zonder dat die antipathie echter op hem zelf terugstraalt. Daarom wordt het ook begrijpelijk, dat hij zich zonder blikken of blozen voor zijn collega's opoffert en dat iedereen van hem houdt. De Metro Goldwyn Mayer, die deze film binnenkort uitbrengt, stelt zich terecht van het succes zeer veel voor.

Windy met zijn dulcinea, de vrouw die blijkbaar alleen maar goed is, om hem te redden uit alle mogelijke moeilijkheden, waarin hij door eigen schuld raakt.

Het vliegtuig met de twee gewonden, dat door Windy, hoewel hij zelf niet vliegen kan, met opoffering van zijn eigen leven naar het vliegtuig-schip wordt getransporteerd.

Uw huid mag niet mee, onrein of gerimpeld zijn. Ugevoelt U dan ook zelf mee, lusteloos en onzeker. Scherk Face Lotion reinigt de huid tot diep in de poriën, verwijdert meesters, prikkelt bloedsomloop en uitademing van de huid. — En paar druppels op een propje watte druppelen, het gezicht meermalen per dag, speciaal 's morgens en 's avonds licht masseerend afwrijven en Uw huid wordt zienderoogen jeugdiger en mooier.

Wie een 15 ct. postzegel stuurt aan de Firma S. Blindeman & Co., v. Boerlestraat 89, Amsterdam, ontvangt een proef. Verzoekt echter nauwkeurige opgave van adres.

Scherk Face Lotion is slechts echt in origineele fles met opschrift Scherk. Mystikum poeder, de beroemde Scherk poeder.

SCHERK
PARIS NEW YORK

Per fles H. 0.75, 1.20, 2.10, 4.50.

Verjongt de teint!

**Scherk
Face
Lotion**

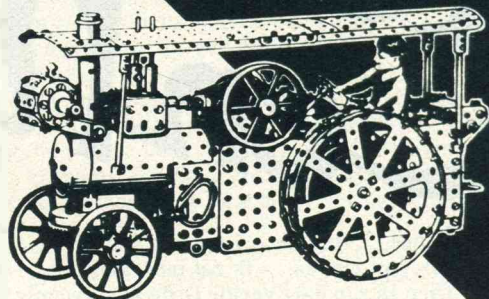
ADVERTEERT IN DIT BLAD

Voelt ge U niet wel? Denkt niet direct, dat ge ziek zijt. Wat U ontbreekt is een dagelijksch middel ter opwekking en verkwikking: ge hebt behoefte aan de origineele King-pepermunt.

**Geeft Uw
Jongen met
St. Nicolaas
een
Meccano-
Uitrusting
Cadeau!**

IN ELKEN
SPEELGOED-
WINKEL
VERKRIJG-
BAAR VAN
F. 0.75 TOT
F. 245.—

Maakt St. Nicolaas tot een gedenkwaardig feest voor Uw jongen; geeft hem een kans mee te doen aan het meest betooverende spel ter wereld. Uw jongen doorleeft nu een phase, die iedere normale jongen meemaakt. Zijn geest begint te reageren op het scheppend instinct—hij wil en moet „dingen” gaan maken. Geeft hem zijn eerste Meccano-uitrusting en laat hem beginnen met een spel, dat hem jaren van intens genot zal schenken.

Meccano-modellen zijn echte modellen van ingenieurskunst in het klein, gebouwd met werkelijke onderdelen uit de practijk. Zelfs met de kleinere uitrustingen kunnen honderden modellen gebouwd worden.

Vraagt om dit gratis boek, vandaag nog

Uw jongen moet dit prachtige nieuwe Meccano-boek hebben. Het is prachtig gedrukt en bevat afbeeldingen en bijzonderheden van de volledige serie Meccano producten.

Ons depot voor engros zal hem een gratis exemplaar sturen in ruil voor de namen en adressen van drie van zijn vriendjes.

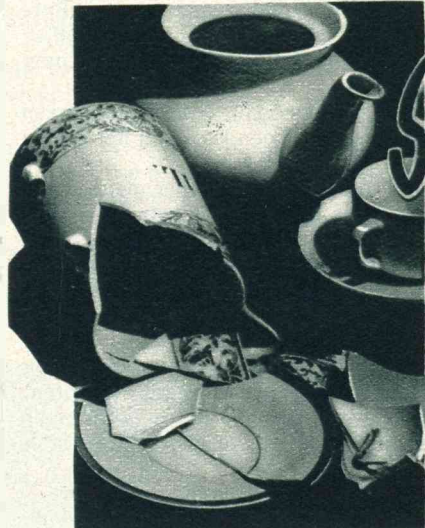
Voor engros:

HAUSEMANN & HÖTTE (Afd. 35)

Kromboomsloot 59 — AMSTERDAM

MECCANO

MECCANO LIMITED
LIVERPOOL - ENGLAND

**Scherwen
brengen
Geluk**

maar ook wel eens kleine verwondingen. Dan is het zaak deze snel en hygiënisch te verbinden, zonder de bewegingsvrijheid van het getroffen lid te beperken.

Dat krijgt U alleen gedaan met het snelverband "Elastische Hansaplast". Dit is overdwars elastisch en ontleent juist daaraan zijn waarde. Het gaaskussentje wordt door de elastische spanning in het pleisterweefsel stevig op de wond aangedrukt, zoodat het bloeden spoedig ophoudt. De elasticiteit overdwars sluit de wond rondom goed af en verleent het verband volkomen bewegingsvrijheid.

Verkrijgbaar in apotheken en drogisterijen; reeds vanaf 15 cts.

Ergo:

Steeds en overal, thuis, bij een tocht, bij sport en spel of op Uw werk het eenige overdwars elastische snelverband:

Hansaplast elastisch
HET IDEALE SNELVERBAND

Een Nacht in San Ravallo

DOOR GRENVILLE

HAMMERTON

No. 5

Nee, nee!" riep ze. „Laat me los!"

„Ik kan loopen — ik zal meegaan. Maar Maria — al is ze oud, ze..."
Diep in zijn hart voelde Orde maar weinig zorg voor de lastige kamenier. Maar de wil van zijn geliefde was zijn wet; hij greep een dikken enkel, en trok de vrouw onder het bed vandaan, waarbij zij jammerde als een gepijnigde kat. Hij sloeg haar een hand voor den schreeuwenden mond, en zij beet hem, tot Dolores' stem haar kortaf tot kalmte bracht.

„Maria, als je tegenspartelt, schiet ik je dood — ja, ik!"

Maria liet toe, dat de zeeman haar met zijn sterke armen ophief. Er sputterden vuurwapens, toen Orde de kamer verliet; kogels petsten tegen de muren en de zoldering.

„Bukken!" riep hij Dolores toe, en hij plaatste zichzelf als een scherm tusschen haar en de open zijde van het balkon.

Orde was totaal niet op de hoogte met de inrichting van 't paleis. „Waar moeten we heen?" vroeg hij.

„Dezen kant!" zei het meisje, en zij leidde hem door een donkere gang.

Terwijl Orde de kamenier, die zwaarder was dan het geschenen had, beter omvatte, werd er een deur aan het uiterste einde van de gang woest opengegooid; een klein groepje mannen stond even te dringen in den nauwen doorgang, en kwam er toen voorbij. Revolutionairen — dronken van bloed! Zij waren langs den achterkant binnen weten te komen, en nu zij Orde en zijn gezellinnen zagen, kwamen de drie voorsten schreeuwend op hen toe. Orde zette met een zwaai Maria achter zich; zijn revolver knalde, knalde nog eens — twee mannen stonden te draaien, wankelden, vielen. Hij duwde de twee vrouwen een deur binnen en ging voor haar staan, terwijl 't groepje aanvallers bleef staan, terugdeinsde. Toen schoot er iemand; de kogel ging Orde langs de wang; Maria viel met een snijdenden gil in zwijm. Orde haalde den haan over en de patriot verloor zijn belangstelling voor de dingen hier beneden.

Weer volgde er een stormloop, maar er zat nu geen drang van het aantal meer achter; en de geestdrift verflauwde snel, toen Orde nog tweemaal schoot, met berekenende nauwkeurigheid zijn munitie gebruikend. Hij had persoonlijk niets tegen de Alaytoniërs, maar hij voelde er weinig voor, hen te laten beslissen over het lot van Dolores. Een der oproerigen, in het hart getroffen, gleed in zijn val vlak voor de voeten van den zeeman, en zijn revolver — een ouderwetsch, maar bruikbaar wapen — gleed onderweg uit zijn hand. Orde schoot opnieuw, toen de overblijvenden weer opdrongen; de hamer klikte op een leege kamer; maar terwijl hij zich voorbereidde op het onvermijdelijke gevecht met de handen, kefte het revolvertje van Dolores kwaadaardig over zijn schouder.

„De andere revolver!" hijgde zij hem in het oor. Hij bukte snel, greep de gevallen revolver en schoot nog eens en nog eens. Toen kreeg hij het gevoel van ruimte achter zich.

„Kom — vlug!" fluisterde Dolores scherp. Zij had de deur geopend, waar zij met den rug tegenstond; zij trok Orde aan de kleeven, en hij stapte achteruit. Dolores sloeg snel de deur dicht, toen hij er door was. „Help!" zei ze, rukkend aan een zware gebeeldhouwde tafel. „Dat geeft tenminste even tijd!"

Zonder aarzeling liet hij Maria vallen, die weer geluid begon te geven, en hielp Dolores met zijn kracht. Hij had een gevoel, alsof hij wel bergen had kunnen verplaatsen. Het zware meubel vloog onder zijn druk voort als een veer, bonsde tegen de deur, toen menschenlichamen daartegen duwden. Nog een zwaar meubel — een ouderwetsche vleugel — volgde. Er werd geschoten, door de deur heen, de kamer begon vol rook te raken. Een ijverige revolutionair begon wild met een bijl op de deur te beuken, en het wigvormige metaal stak door een paneel heen.

„Kom — neem Maria mee!" zei Dolores, Orde meetrekkend.

Hij volgde blindelings. Het vertrek werd zwak verlicht door het roode schijnsel van verre vuren. Overal was strijdgerucht. Zij gingen dwars de groote kamer door en passeerden weer een deur. Toen Orde die achter zich dicht sloeg, hoorde hij de eerste versperping bezwijken. Dolores rukte alweer aan een deur, die opensprong, en een smalle wenteltrap liet zien. Orde duwde er Maria doorheen, en duwde de deur dicht, terwijl de aangroeiende menigte de kamer binnenstormde. Zij vielen aan op alle deuren in dat vertrek, en hun juichkreten drongen dreigend door de dunne scheidingswanden. Maar zij hadden ook 'n paar vleugeldeuren ingeloopt, en stieten toen op een groepje wanhopige paleisverdedigers, die van de *patio* naar boven waren gevlucht; er volgde 'n heftige strijd.

„Naar boven!" zei Dolores, en zij trok Orde aan de mouw, terwijl hij mopperend de kamenier voortsleepte. Hij volgde. Een vleug zuiverder lucht kwam langs zijn wangen. Hij zag, dat hij op het dak van het paleis was, tusschen grillig verspreide schoorsteenpijpen; het was er, door het schijnsel van brand aan alle kanten, bijna zoo licht als overdag. Een donkere gedaante gilde, kwam achter een schoorsteen vandaan, en ijld op het drielal toe. Dit scheen een vrijbuiters te zijn, die hoopte voordeel te plukken uit de schrikbarende verwarring; hoe hij op het dak was gekomen, viel niet te begrijpen. Maar hij was er — en hij was een hinderpaal.

Orde wachtte een seconde, om te zien, wat hij van plan was; zag een glinstering van staal, en schoot, onhandig, door het gespartel van Maria. Hij miste, en de man kwam dichterbij, gillend met wijd open mond. Orde voelde opeens de vrouw, die hij droeg, slap neerhangen in zijn armen. De dood had plotseling de angstige kamenier getroffen, snel, en waarschijnlijk zonder pijn. De roover had haar recht in het hart gestoken; en zoo had de vrouw Orde het leven gered. Misschien was het daardoor, dat hij zoo zinloos woedend werd. Hij liet het roerloze lichaam los en sprong, greep den kerel bij den nek met handen als een bankschroef en rukte als een bezetene. Het mes glansde hem langs de

ribben, de doodsangst prikkelde hem tot grooter razernij. Er kwam hem een roode mist voor de oogen — en toen die optrok, keek hij neer over de borstwering in de gapende kloof van de straat, waarin zijn slachtoffer was neergevallen als een leege zak.

„Dios!" hijgde Dolores.

Hij gunde zich even den tijd, om naast Maria op zijn knieën te vallen; maar hij kon haar met niets meer helpen. Toen ging hij rondspeuren als een bloedhond, om het terrein grondig te verkennen. De voorkant van het paleis scheen in brand te staan, maar het gevecht op de plaza duurde nog onverzwakt voort. De straten achter het gebouw waren rustiger. Maar het leek hem een onmogelijkheid, op het dak te komen, vanwaar hij was neergesprongen naar het balkon. Naar boven springen, en Dolores over de gaping heen zien te krijgen — nee, daar kon geen sprake van zijn.

Maar toen hij over den rand gluurde, zag hij een richel, en toen hij die langs keek, werd hij een eind verder een vooruitstekenden balk gewaar. Aan den overkant stond een bouwvallig oud huis. Misschien had de roover langs die gevaarlijke brug het dak bereikt. Waar hij ook keek, hij zag geen anderen weg tot ontsnapping. Hij meende te hooren, dat het schieten weer heftiger werd. Het dak, dat nu nog een veilige haven was, kon binnen enkele minuten veranderen in een doodellijken val. Dolores, neergeknield naast het lijk van Maria, zat kinderlijk eenvoudig te bidden voor de ziel van de doode vrouw. Zij had de kamenier nog niet lang — diep verdrietig kon zij zich niet voelen; en voor den dood stond zij, door dien nacht, in een soort van verdooving.

„We kunnen niets meer voor haar doen!" zei Orde kortaf. En toch vond hij een vreemd behagen in dat blijk van Dolores' echt vrouwelijken aard. Hij had een krachtige opwelling van bewondering gevoeld, toen zij haar revolver afschoot over zijn schouder, en hem daardoor een oogenblik verademing had gegeven; maar omdat hij een man was, en in den grond zeer gevoelig, zag hij haar liever als dienende engel dan als de wanhopige heldin.

„Ik heb voor haar gedaan, wat ik kon," zei Dolores zacht. „En nu?" Het werd Orde bewust, hoe onvoorwaardelijk zij hem vertrouwde, hoe zij heel haar toekomst overgaf in zijn handen.

„Kom mee!" zei hij, en hij voelde zich dankbaar, dat hij zoo sterk was. Hij maakte van zijn middel de koorden los, die hij had meegetrokken, toen hij pas het doodspaleis binnentrad; hij bond ze Dolores met zorg om de leest — en hij merkte tevreden op, dat het sterke koorden waren, lang en betrouwbaar. Hij gaf haar de noodige wenken, hief haar toen over de borstwering, en beproefde haar gewicht aan het koord, dat hij om zijn arm had gewikkeld. Toen liet hij haar langzaam zakken, angstig, duim voor duim, ademloos, voet voor voet, tot zij de richel bereikte, zooals hij bemerkte, doordat de spanning van het koord ophield. Aan het verste uiteinde van de straat ontbrandde opeens wild de strijd; een partij regeeringsgetrouwen, van hun barricaden verdreven, begon de steenen uit de straat te rukken; zij wrong deuren van de scharnieren, vormde zich snel een borstwering.

„Maak het touw los!" riep Orde, en hij werd gehoorzaamd. Hij sloeg het koord los om een tand van de borstwering, klom er over en liet zich langs het dubbele touw zakken, tot hij naast het meisje stond. Hij kon het koord niet missen: hij trok aan het eene einde, tot hij het vrij in de hand had.

Hij leidde het meisje voort langs de richel, haar steunend, want de tocht was lang geen kinderspel; de richel was niet zoo heel breed, en de eenige houvast bestond uit de diepten en spleten in den paleismuur, die helaas veel te weinig voorkwamen. Toen bereikten zij den uitstekenden balk, en Orde klom er langs. Een gaping van meer dan een meter scheidde hem van het oude huis aan den overkant, maar een nieuwe uitbarsting van vuurwapenen in de straat onder zijn voeten dreef hem, om het schijnbaar onmogelijke te wagen. Dolores liet een half gesmoorden kreet hooren, toen hij sprong, en de vensterbank van een raam greep. Het was een sprong naar boven geweest, niet naar onder, en hij voelde de vensterbank iets meegeven, toen zijn vingers zich er aan klemde. Maar hij zou in dit uur een nog driemaal gevaarlijker sprong gewaagd hebben. Zijn tastende voeten vonden een steunpunt; aan de ééne hand hangende, verkende hij zijn positie. Toen brak hij een los stuk van de vensterbank weg en vond er achter een ijzeren stang. Hieraan had hij een zekerder greep; hij heesch zich op, en wrong de luiken, die voor het raam zaten, open. Er zat een staaf ijzer over aan den binnenkant, maar hij voelde, dat de schroeven in het oude hout langzaam meegaven. Toen de gaping hem wijd genoeg leek, heesch hij zich verder naar boven, tot hij zijn schouder tusschen de twee luikheften kon wringen. Voorzichtig wrikte hij heen en weer, tot hij zijn hoofd door de opening kon steken. Dat hielp. Hij waagde een forschen ruk, waardoor het ijzer losschoot, en hij kon naar binnen kruipen, in onwelriekende duisternis. Toen keerde hij zich om, stak het bovenlichaam naar buiten — en zag Dolores, een witte gedaante, vastgeklemd aan den balk.

In de straat beneden hen werd nog woest gevochten; het schieten hield niet op; maar degenen, die toortsen droegen, hadden die uitgedoofd, omdat ze hen tot mikpunt van de kogels maakten, en de bovenhelften der huizen waren in beschermend donker gehuld. Orde knoopte een strik in het koord, en voortdurend zeggend, wat Dolores doen moest, mikte hij den strik met zorg naar haar toe.

„Nu moet je niet bang zijn, en je heelemaal aan mij toevertrouwen," zei hij.

„Ja ja, dat spreekt vanzelf!" antwoordde zij, en een oogenblik kreeg hij een glimp van haar gezicht. Het is voor iederen man een sterking, als hij een verheerlijkend vertrouwen ondervindt; Orde voelde zich na dien blik, waarmee

zij hem had aangezien, in staat om wonderen te doen. Met den strik van het koord om zich heen, kroop Dolores naar het einde van den balk. Orde zette zich schrap tot krachtsinspanning.

„Nu... spring!” zei hij, en hij trok het slappe deel van het koord in.

Het meisje hing in den strik, eenige meters beneden het raam, en toen haar gewicht het koord strekte, hoorde hij het zachte snakken van een streng, die knapte. Het hart sprong hem in de keel; een wilde bloedslag donderde hem in de hersenen. Als zij viel — het was een diepte van wel twintig meter! Harde steenen daar beneden, en dolle kerels, die heen en weer liepen met moordlust, die maar raak schoten en stieten. Zij mocht niet vallen.

Hoe het hem gelukte, Dolores binnen de kamer te krijgen, heeft hij later zelf nooit kunnen zeggen; de geheele episode was iets wazigs in zijn herinnering, een verwarring van roode vegen. Maar het kwam dan toch zoo, dat zij ten slotte naast hem stond, hijgend; zijn steunende arm was om haar heen, en met kussen verwarmde hij haar koude lippen. Plotseling begaf haar de vroegere kalmte; zij klemde zich aan hem vast als een klein, bang kind.

„Papa!” klaagde ze, zacht snikkend. „Arme papa!” Maar Orde kon op dat moment niet aan den president denken. Beneden in de straat zwol het geschreeuw aan, en het dreunde alsof er deuren werden ingerammeid. Een snelle blik naar buiten toonde hem, dat de benedenste verdieping van dit toevluchts-oord werd bestormd — klaarblijkelijk hadden de revolutionairen den tegenstand der verdedigers overwonnen en waren zij meester geworden van het straatje. Een ontsnapping langs de trappen was uitgesloten.

De lichtschijn van het brandende paleis was nog toegenomen en het inwendige van hun oogenblikkelijk verblijf werd er door verlicht. Het was een vertrek, dat de heele diepte van het huis besloeg, van voor tot achter, en in den muur tegenover het raam, waardoor zij waren binnengekomen, was een ander raam, met zware luiken afgesloten. Hij vond den grendel en rukte de luiken open, en zuchtte verlicht, toen hij het hoofd naar voren stak. Vóór zich zag hij een serie daken, daken van alle soorten, alle vormen. Maar wat hem het meest bemoedigde was het feit, dat er uit de spleetachtige stegen en gangen tusschen die daken geen rumoer van strijd kwam.

Snel bekeek Orde het zijden koord. Twee strengen waren afgebroken, zag hij; het was bijna een wonder, dat de derde het gewicht van het meisje had kunnen dragen. Hij legde kundig een knoop in het koord, terwijl hij zijn tactiek overdacht. Toen liet hij Dolores neer uit het achterraam. Zij gleed af langs een schuin dakgedeelte, door het koord ondersteund; toen zij riep, dat zij veilig was, volgde hij haar. Over een vlak plat snelden zij voort. Toen kwam er weer een daling van een drietal meters, een voortijlen over een volgend plat dak, een vaag bewustworden van walglijke geuren, en — zij waren weer op vasten grond.

Opeens struikelde Dolores en zij gaf een scherp uitroep, dien zij bijna terugbeet, toen hij aan haar lippen ontsnapte. Maar hoe kort zij zich ook had laten hooren, het was genoeg, om dreigende schaduwen op te roepen, die toesnelden uit groote schaduwpartijen.

„Mijn enkel!” fluisterde zij. Orde maakte korte metten. Hij nam haar op zijn armen, alsof zij een veertje was, en rende voort, terwijl de vervolgers hun gang verhaastten. Hij had de hoofdrichting naar den waterkant, maar het net van smalle, kronkelende straatjes bracht hem in verwarring. De nachtgieren, op schoenen met zachte zolen, maakten weinig gerucht; zijn eigen snelle voetstappen lieten van de nadering der anderen niets hooren; maar het plotselinge knallen van Dolores' revolver over zijn schouder meldde hem, hoe nabij zij waren.

„Ze blijven staan!” zei ze hijgend.

Orde gunde zich een seconde om haar een gemakkelijker houding te geven, en keek om zich heen. Toen zuchtte hij verlicht. Hij herkende zijn omgeving. Hij was aan het einde van de bochtige straat, waarin die Juan woonde, die specialiteit was in het brouwsel van Schotland. In dat drankhol was misschien

een schuilplaats te vinden; minstens de mogelijkheid om uit te rusten; een kans, om den heelen toestand te overzien en nieuwe plannen te maken. Maar toen hij Dolores dichter tegen zich aandrukte en in de richting ging van Juan's huis, klonk er een schetterend rumoer aan het einde van de straat bij de plaza. Er kwam een troep woeste kerels aandraven, die een dreigenden kring vormden om Orde heen en riepen, wie hij was.

„Esperanza!” antwoordde hij werktuiglijk. Het moest de herinnering aan Juan geweest zijn, begreep hij later, die hem het wachtwoord op de lippen bracht. Zij openden den kring, om hem door te laten, met ruwe grappen over den last, dien hij droeg — grappen, waardoor Orde's bloed aan 't koken raakte. Toen, bijna voor den drempel van Juan, kwam er een andere figuur snel nader.

„Geef maar op 't meisje, kapitein!” riep een welbekende stem.

„Grant waarachtig!” zei Orde met een snikkend geluid. Samen droegen zij Dolores naar het bovenvertrek, waar de wijsgeerige Juan wacht hield over een leeg inrichting.

V.

„Nee, er zijn geen klanten,” zei Juan. „Ze hebben drank voor niets van nacht.” Omwille van Dolores trok hij een flesch van den besten wijn open, dien hij in huis had — en het was inderdaad goede wijn. Hij wist niet, wie het meisje was. Juan kende zijn manieren en ging er groot op, dat hij nooit onbescheiden vragen stelde. Het was een stukje kostbaarheid, gered van het havelooze wrak van dien nacht, en Juan was al sinds veertig, vijftig jaren een vereerder van de schoonheid.

„Ja ja, ze is hier veilig,” zei hij. „Wees maar niet bang. Ik heb papieren van beide partijen — Nee, hoe 't met de revolutie staat, weet ik niet.”

„Een complete overwinning voor de oproerlingen is 't niet!” meende Grant, die sporen vertoonde van ijverige werkzaamheid, in den vorm van een hoofdwonde, een blauw oog en geschroeide haren. „Ze hadden 't zwaar te verantwoorden, 't laatste wat ik er van gezien heb. Wat ik al niet gezien heb — de afschuwelijkste dingen; kinderen nog haast, die moordden en plunderden en...”

Terwijl Orde zorg droeg voor Dolores, die, nu de spanning ten einde was, in zwijm viel, gaf de Schot een kort verslag van zijn eigen verrichtingen en ervaringen, van het oogenblik af, dat Orde hem verlaten had. Het vele in aanmerking genomen, dat er gebeurd was, mocht men den tijd verbazend kort noemen, die was verlopen van Orde's sprong naar het paleisbalkon tot nu — hoogstens veertig minuten; en toch, toen het gebeurde leek het, of het een menschenleven duurde. Grant had geprobeerd, zijn vriend na te komen; maar hij was te zwak geweest om het te volbrengen. Hij had dus maar besloten, naar het schip terug te keeren, maar vond zich overal, waar hij zich keerde, den weg afgesneden. Hij had moeten vechten om zijn leven te redden, hoewel het wachtwoord hem goede diensten had bewezen.

„Waar moest je met je machines naar toe, als ik me had laten uitroeien?” vroeg de Schot. „De Arizona is een veel te goeie schuit — 't zou me dwars zitten, als een ander er aan ging prutsen.”

Orde bracht Dolores naar een stoel, dichter bij het raam, dat hij eenigen tijd tevoren had ingeslagen, om haar bleke wangen te laten profiteeren van het vleugje frissche lucht, dat erdoor naar binnen kwam.

„'t Is een mooi kind,” zei Juan. „Maar er zijn er wel op straat vannacht, senores, die ook haar nog kwaad zouden doen. 't Is maar beter, dat u hier blijft tot 't dag is. Ik heb hier achter nog een andere kamer, waar nooit iemand zal binnenkomen.”

Maar Orde luisterde niet. Weer stond hij te staren over de smalle straat heen, naar dat raam aan den overkant. Het zag er daar nog bijna juist zoo uit, als enkele uren tevoren. Er zaten mannen op stoelen, anderen lagen op den vloer.

Don Guzman was er eveneens nog, koortsachtig heen en weer loopend, over liggende gedaanten heenstappend, dan bleef hij weer stilstaan om te luisteren, en nu en dan stak hij het hoofd naar buiten, om te trachten, een indruk te krijgen van den loop der gebeurtenissen.

Zoo ergens, dan was het hier duidelijk te zien, dat de revolutie nog geen succes mocht heeten; anders zou don Guzman zich aan het hoofd hebben gesteld van zijn aanhangers en zichzelf hebben uitgeroepen tot president van Alaytonia. Don Guzman hield klaarblijkelijk niet van gevaar — hij gaf er de voorkeur aan, op den achtergrond neer te zitten en in veiligheid zijn bevelen te geven. Als de overwinning verzekerd was, zou hij triomfantelijk naar voren treden, en de voordeelen plukken.

Opeens lachte Orde. Was het hem kwalijk te nemen, dat hij zich door de gebeurtenissen van dien nacht was gaan beschouwen als een lieveling der fortuin? Ook nu was hij nog niet zeker van Dolores. Hij had haar leven gered; maar — zij was de dochter van senor Rodriguez. Op ditzelfde oogenblik, nu zij was bijgekomen, schreide ze om de gedachte aan het mogelijk lot van haar vader. Zij was in alle omstandigheden een trouwe en gehoorzame dochter — en als Rodriguez nog leefde, kon hij hem nog 'n zwaren muur van verbod in den weg stellen. Orde had een hekel aan noodlooze en nuttelooze krachtverspilling.

Op reis door ons land.
Bij het Uddelermeer.

Verstopping? Vuile maag misschien? Als niets meer baat, helpt

Istizin

Istizin-Tabletten, het zachte, aangename laxermiddel.
Bij apothekers en drogisten verkrijgbaar.

Jaren lang maagstoornissen.

Kan nu alles weer eten zonder
eenige last naderhand.

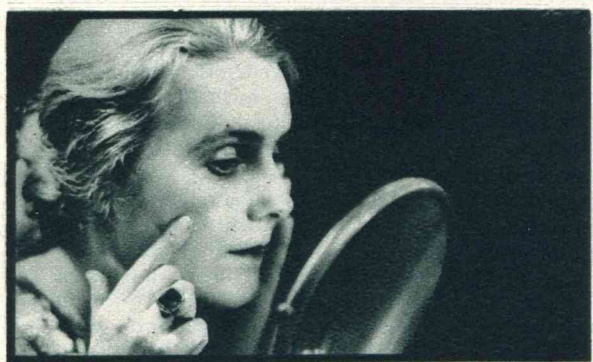
Toen deze 72-jarige vrouw een middel had gevonden tegen haar indigestie bleek het een middel te zijn, dat haar 70-jarige broer reeds lang gebruikte en waarmee hij zich tot een „toonbeeld van gezondheid“ opgewerkt had.

Zij schrijft:
„Jarenlang heb ik aan indigestie geleden en ik kon eenvoudig geen ei of aardappel eten. Dit jaar begon ik met de kleine dagelijksche dosi Kruschen Salts te nemen. En nu kan ik eieren en aardappelen eten zooveel ik wil — zonder eenige stoornis naderhand. Jaren heb ik geleden. Ik nam voortdurend een laxermiddel, maar het hielp niet. Mijn broer is een toonbeeld van gezondheid en geknipt voor een reclame voor Kruschen Salts. Hij is altijd vrolijk en gelukkig. Hij vergeet nooit zijn ochtenddos, evenmin als ik, nu ik er de waarde van ken. Mijn broer is 70 jaar oud en ik ben 72. We hebben alle reden deze schitterende zouten te waardeeren. Ik beveel ze ook al mijn vrienden aan.“

Mevr. M. E. M.
De zes zouten in Kruschen helpen en regelen de lichaams-functies in velerlei opzichten. Uw maag, lever en nieren worden tot betere functie aangespoord. U weet niet meer wat indigestie, hoofdpijn en neerslachtigheid is. U voelt zich lichamelijk en geestelijk als vernieuwd.

Kruschen
Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon. Stralende gezondheid voor één cent per dag. Nu is het de meest geschikte tijd dit alles eens zelf te ondervinden — op 't oogenblik kunt u Kruschen Salts proberen op onze kosten. Want door heel Holland zijn onder de apothekers en drogisten duizenden flacons Kruschen verdeeld, die verpakt zijn met een gratis proef-flacon. U kunt deze gratis proef-flacon gebruiken zonder de gewone flacon Kruschen te openen. En als u na deze proef niet volkomen tevreden bent, kunt u de groote flacon terug brengen bij den winkelier waar u haar kocht, en hij zal u uw f 1.60 (uw geheele uitgave) zonder omwegen terugbetalen. Maar vergeet niet, dat de gratis proef-flacon alleen verpakt is bij de groote maat van f 1.60 en dan nog slechts voor een beperkten tijd. Gaat dus naar uw apotheker of drogist, voordat hij deze groote proefpakken uitverkocht heeft. Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam-C.

Ziet U de kleine rimpeltjes bij Uw oogen?

Dat zijn de waarschuwingsteekens van de verslapping der huid. Crème Mouson is het meest gebruikte middel om een strakke, jeugdige huid te behouden. Wrijft U 's avonds Uw gezicht zorgvuldig met Crème Mouson in. Gedurende de nacht reinigen en voeden de balsemende vetbestanddeelen van Crème Mouson de huid en verhinderen een vroegtijdig ontstaan van rimpels. Begint U nog heden met het gebruik van Crème Mouson.

CRÈME
MOUSON

Kunststanden Gebitten

SPECIAAL PIJNLOOZE BEHANDELING

Betaling desgewenscht in 12-maandelijksche termijnen, ook voor Ziekenfondsleden. Bureau v. Tandheelkundige Middenstands - Verzekering.

Adm. G. DE WAARD,
Mathenesserlaan 398 b
bij de Hooirdrift - Tel. 30013
Te bereiken met alle lijnen naar het Westen.

Voorheen van Heusdestraat 13b.
Geopend van 9-4 en 7-9 uur.

Agentschappen:
STOUT, Alwinstraat 23 (Heijplaat)
J. v. TURENHOUT, Noldijk D 95 B Barendrecht
DEREK, Betje Wolffstraat 44.
DE ROON, Korte Dreef 9 Tuindorp (Vreewijk)
DE HAAN, Asterstraat 77 (Bloemhof)
KREUKNIET Wolphaertsbocht 181 (Charlois)
BRUSSAARD, Nassaulaan 20, Schiedam
KREUKNIET, Strijenscheest 56 Schiedam

Wilt U niet slank zijn?

Bent U bevreesd voor vermageringskuren of gelooft U daar niet aan? In dat geval hebt U een Facil-kuur niet geprobeerd, daardoor komt het.

De duizenden, die slank blijven door jaarlijks een Facil-kuur te doen, ieder jaar weer, zijn er wel het beste bewijs voor, dat Facil zoowel onschadelijk als doeltreffend is.

Facil is verkrijgbaar in apotheken en drogisterijen à f 3.- per buis van 100 pastilles voor een vermageringskuur van 3 weken.

DOOR 'T GEBRUIK VAN

NIVA TANDPASTA

STEUNT GIJ 5 Nederlandsche Industrieën, daardoor de voorn. grondstoffen en de verpakking ook

NEDERLANDSCH FABRIKAAT zijn. Helpt dus mede, de ma-laise in EIGEN LAND te bestrijden. Groote Tuben 75 cts. Kleine Tuben 25 cts.

Dr. H. NANNING's

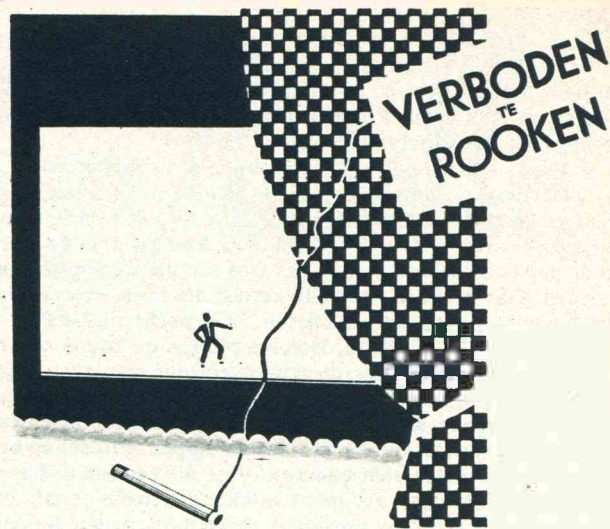
Pharm. Chem. Fabr. N.V., Den Haag.

„Deel U hierdoor mede, dat ik reeds jaren Asthmatische ben (benaud op de borst) ook reeds jaren Uw Asthma-poeder geregeld gebruik en is het mij een groot genoegen U te kunnen verklaren, dat geen poeder mij meer verlichting geeft dan juist UW POEDER, en geef uit erkentelijkheid U daarvan kennis en de vrijheid zulks te adverteeren.

A. S. POSTHUMUS, Groningen
St. Geertruida Gasthuis, Peperstraat 27“.

BOOM's ASTHMAPOEDER

geeft bij inademing direct verlichting. Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à f 1.25 per groote verzegelde doos. Men lette op den naam Boom. Op aanvraag gratis en franco een proefdoosje. Firma A. M. BOOM, Arnhem 12

Er zijn plaatsen waar rooken hinderlijk, ja zelfs gevaarlijk kan zijn. Dit behoeft voor den harstochteliiken rooker geen opoffering te beteekenen. Waar men niet mag rooken, neme men een stukje Wrigley's en men voelt het gemis niet. Wrigley's bevordert de speekselsafscheiding, zoodat de keel niet droog wordt, houdt de tanden schoon, zuivert de adem, is goed voor maag en spijsvertering. Bovendien „na een stukje Wrigley's smaakt de volgende sigaar of sigaret des te beter.“

Twee soorten: P.K. (zuivere pepermuntsmaak) en Spearmint (pittige kruisemuntsmaak). 5 cent per pakje. HM-4

WRIGLEY

ABONNEERT U OP DIT BLAD

RUGPIJN?

Er is 'n middel tegen!

Blijf uit den greep van de reumatiek! Pijnlijke gezwollen gewrichten, plotselinge steken in Uw rug zijn waarschuwingen! Pas op! Zorg bijtijds voor een verweermiddel tegen het vergiftige urinezuur, de oorzaak van reumatiek! Zorg bijtijds voor DE WITT's PILLEN. De Witt's pillen helpen mee om het vergiftige urinezuur snel en onverbiddelijk uit Uw lichaam te drijven. Begin met Uw eerste gratis dosis aan te vragen. Daar dient onderstaand bonnetje voor!

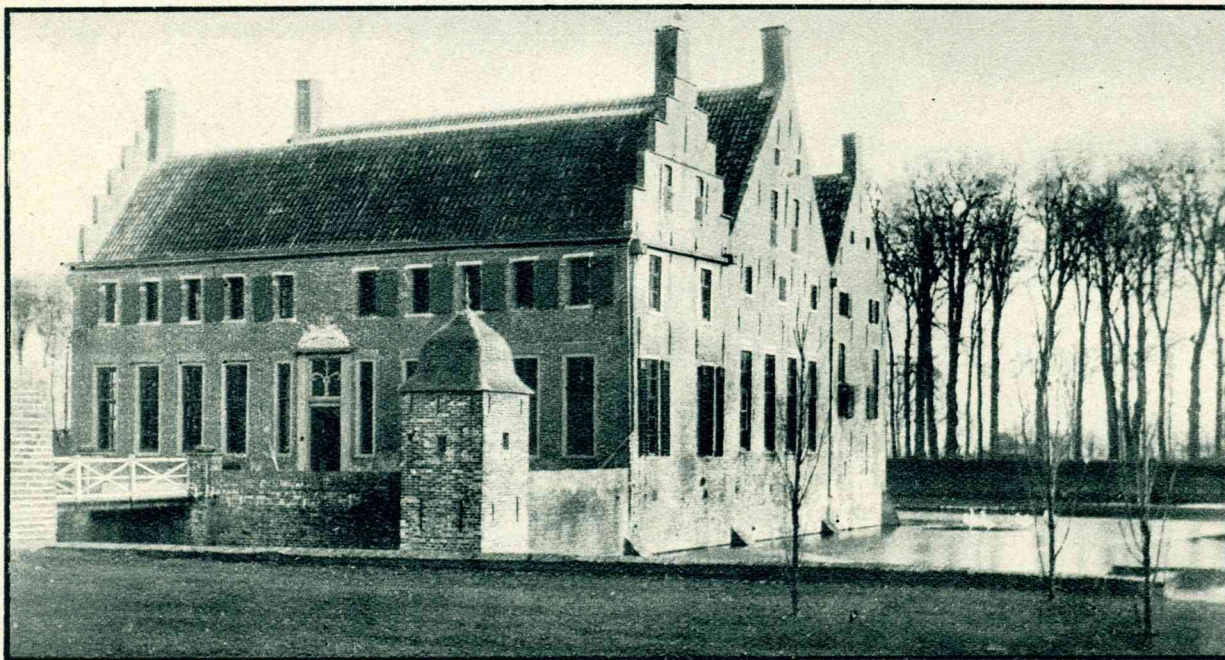
DE WITT'S PILLEN

Prijs f 1.- en f 2.- per flacon

GRATIS E. C. DE WITT & Co., Afd. 16
Prinsengr. 983, Amsterdam.

Zendt mij gratis en franco een monster
De Witt's pillen.

Naam
Adres
26 met 1½ cent frankeren

Op reis door ons land.

De oude Menkema Borg te Uithuizen (Gr.) Dit historische gebouw wordt reeds in de veertiende eeuw vermeld; het werd toen bewoond door leden van 't geslacht Menkema, o.a. door Eppo Menkema, die in 1376 redger in Uithuizen was. Enkele jaren geleden werd de Borg geschonken aan het Museum van Oudheden voor Stad en Provincie Groningen door de familie Lewe van Nijenstein.

„Is Juan te vertrouwen — tot 't uiterste?” vroeg hij fluisterend aan Grant.
„O ja. Ik zou hem mijn gage toevertrouwen, en dan wist ik zeker, dat Maggie Sutherland 't kreeg, tot de laatste penny toe. Absoluut eerlijk!”

„Goed. Geef mij die revolver, Grant.”

„Wat gaat de kerel nu weer beginnen?” Maar zonder zich tijd te gunnen voor verklaringen griste Orde den machinist de revolver uit den zak en stak haar bij zich. Hij voelde een vreemde, dolzinnige opwindung. Hij kon en hij wou zijn eigen gedachten nauwelijks ontleden; hij handelde maar, dat vlugge zeemans-instinct volgend, dat vaak veel verder brengt dan uitputtende gepenzen.

„Als ik niet terugkom — pas op het meisje,” riep hij Grant toe. „Breng haar in die andere kamer.” En zonder acht te slaan op den kreet van Dolores' lippen en het verbaasde getier van Grant, verliet hij het vertrek en repte zich de smalle trap af.

„Ik geloof, dat hij gek is!” riep Grant. „Hij weet van aanpakken, maar.. Hé, Juan, let op 't meisje!”

Grant ging Orde achterna, zag hem de straat oversteken en het huis aan den overkant binnenspringen. In het portaal stond een patriot, die een sigaret rookte; de man versperde hem den weg met een geweer, waarop een bajonet stak.

„Esperanza!” siste Orde, en hij voegde er bij: „Nieuws — nieuws voor den dictator!” De man liet hem passeeren.

Met den grootst mogelijken spoed ging hij de trap op, en als een bom viel hij binnen in die geheime kamer. Guzman staakte zijn tobberige wandeling en wendde zich naar den stouten indringer. Orde richtte den loop van zijn revolver tegen het zeer uitgebreide middel van den dictator.

„Als iemand zich ergens mee bemoeit, schiet ik!” schreeuwde hij. „Een flinke kogel in uw maag, señor — zou u leelijk last van hebben.”

Een machtige factor der tactiek is de verrassing; en Orde had die vergadering volslagen overbluft. De gedachte was door zijn brein geschoten, dat de revolutie niet voortgezet hoefde te worden, als er geen tegen-president meer was. Denkelijk was het al te laat; waarschijnlijk lag Rodriguez al dood tusschen de brandende ruïnen van zijn paleis — maar hij had innig het land aan don Guzman; hij zag in dien vleezigen, opgeblazen wellusteling den voornaamsten hinderpaal voor al zijn brandende hoop, en hij handelde zoo eenvoudig rechtuit, als zijn karakter 't hem oplegde. Weliswaar had hij er geen flauw idee van, wat hij met zijn gevangene beginnen moest, nu hij dien zoo goed als in zijn macht had — want hij had inderdaad den eierzuchtigen genotsjager gevangen genomen. Maar de omstandigheden, dacht Orde, zouden hem wel een weg wijzen. Als hij niet had opgezien tegen een moord in koelen bloede, had hij zijn tegenstander zonder vorm van proces uit den weg geruimd — veel beters had de kerel niet verdiend, met zijn gewetenloos drijven, dat een verwoesting, een bloedbad had gemaakt van de stad — met zijn laffe wreedheid, die zoovelen offerde aan puur persoonlijk belang. Het stond niet aan hem, den revolutionnairen leider de verdiende straf te geven — maar toch sloten zijn vingers zich vaster om den trekker.

„Ik meen het!” fluisterde hij don Guzman in het purperen flapoor. „Zeg je kameraden... vlug!” Het harde metaal drong dreigend op naar de welomkleede ribben.

„Weg, zwijnen, ezels!” brulde don Guzman, toen een paar van zijn bondgenooten overeind kwamen en naar hun wapens grepen. Zijn verbeelding had hem de uitwerking getoond van een doodelijk projectiel in zijn teedere vleesch.

„Nu naar buiten!” zei Orde, en achteruitlopend ging hij naar de deur; zijn slachtoffer hield hij bij den kraag, de revolver bleef pijnlijk drukken, het dikke lichaam vormde een prachtig schild voor den indringer.

„Doe de deur dicht — op slot!” beval hij, en hij werd gehoorzaamd. „Vertel ze, dat ik dadelijk schiet — dadelijk — als ze ons volgen!”

Don Guzman schreeuwde zijn bevelen door de gesloten deur, die al dreunde onder de krachtsinspanning van zijn volgelingen.

Orde hielp hem de trap af, naar het portaal, waar Grant nog met den schildwacht stond te redetwisten. En toen kwamen de gebeurtenissen — snel als de bliksem. Don Guzman, die geen andere toekomst voor zich zag dan een smadelijken dood en wat bekwaam van den verdoovenden schrik, die hem bevangen had, schreeuwde tegen den schildwacht; die keerde zich om en stiet

met zijn bajonet naar Orde, tegelijk den haan van zijn geweer overhalend. Gelukkig was het magazijn leeg. Orde, die den aanval zag aankomen, keerde zijn revolver en schoot op den schildwacht — een seconde te laat, want de bajonet joeg door het lichaam van don Guzman in, precies terwijl Orde's kogel den schildwacht raakte.

„Ai!” riep Grant. Wat begonnen was als een klucht, eindigde als een tragedie. Want de schildwacht had zijn wapen goed gericht en groote kracht achter zijn bajonet gezet; diep drong het blauwige metaal in het lichaam van den ongelukkigen don Guzman. Hij viel neer

en stierf met wilde kreten, gepijnigd misschien door de zielen van zoovele betere menschen, die zich in hun onnoozelheid hadden geofferd op het altaar van zijn eierzucht.

Er kwam 'n stroom van opgewonden mannen door de straat, die schreeuwden, dat de president een wonder had gedaan; troepen van buiten had laten komen; vlak op hun hielen kwam een gedeelte van die troepen, ontvlamd tot moordlust. Hun schreeuwden Orde en Grant uit al hun macht toe, dat don Guzman dood was — dood! De schreeuw werd door anderen herhaald en volgde de vluchtelingen, die hem doorgaven aan anderen en weer anderen. Het nieuws plantte zich voort, gelijk zulk nieuws pleegt te doen — over de hoofden der regeeringsgetrouwen heen bereikte het de revolutionnaire oorden. Don Guzman was dood — zij hadden gevochten voor een verloren zaak. Er bleef hun niets anders over dan te vluchten, of zich te verbergen, en te vertrouwen op de heekkracht van den tijd.

Hoefgekletter kwam de straat door — de cavalerie deed een charge; en een jong officier, met bloed overstroemd, hield de teugels in bij de plek, waar Orde en Grant in den deurpost stonden.

„Geef je over, of je sterft!” schreeuwde de officier.

„We geven ons over!” zei Orde, den officier herkenkend. „Hier heb je don Guzman. Hoe is 't met den president?”

Maar de officier vertrouwde hem niet; zijn mannen omringden de twee en dreigden woest. Toen schoot Dolores op de groep toe, wankelend.

„U kent mij toch, kapitein Gonzales?” riep zij.

„Ah — een mirakel! De dochter van zijne Excellentie! Wij treurden al om u, senorita.”

„Deze *caballeros* zijn mijn vrienden — zij hebben mij gered. Mijn vader?”

„In veiligheid, senorita — hij is met geweld het paleis uitgebracht, voor de muren instortten. Hij wou tusschen de puinhoopen sterven, maar ze hebben hem aan 't verstand gebracht, dat een levende man beter is dan een doode president. Mag ik u een geleide geven?”

„Maar... waarheen?” vroeg Dolores.

„Naar de Arizona natuurlijk,” zei Orde. „Waar anders?”

„Ja, daar is donna Dolores het veiligste, tot de orde geheel hersteld is,” erkende de officier. „Hé, *hombres* — doet je plicht!” En terwijl eenige manschappen ophieven, wat er overschoot van don Guzman — waarschijnlijk met het doel, het lijk van den gevallen strever ten toon te stellen aan den voet van den presidentieelen vlaggestok — vormden anderen een stevigen kring rondom het drietal. Een der mannen kwam van zijn paard, en Orde hief het meisje van zijn hart in het zadel. Zoo ging het toen langzaam voort door stille straten, die letterlijk bezaaid lagen met dooden.

Op de pier wachtten zij, tot de boot van de Arizona gereed was; die had daar, met de vlag zeer duidelijk zichtbaar over de voorplecht uitgespreid, liggen wachten, sinds Orde en Grant aan wal gestapt waren, omdat verdere bevelen ontbroken hadden. Opeens begon Grant zacht te grinniken; toen lachte hij luidop.

„Wat is er voor grappigs, Grant?” vroeg Orde, terwijl hij Dolores met teedere zorg de treden van de pier afhielp.

„Vreeselijk komisch — haha! Da's nu een nacht in San Ravallo — gelukkig, dat 't geen week-end is! Weet je, dat we Juan niet eens betaald hebben voor de hartversterking?”

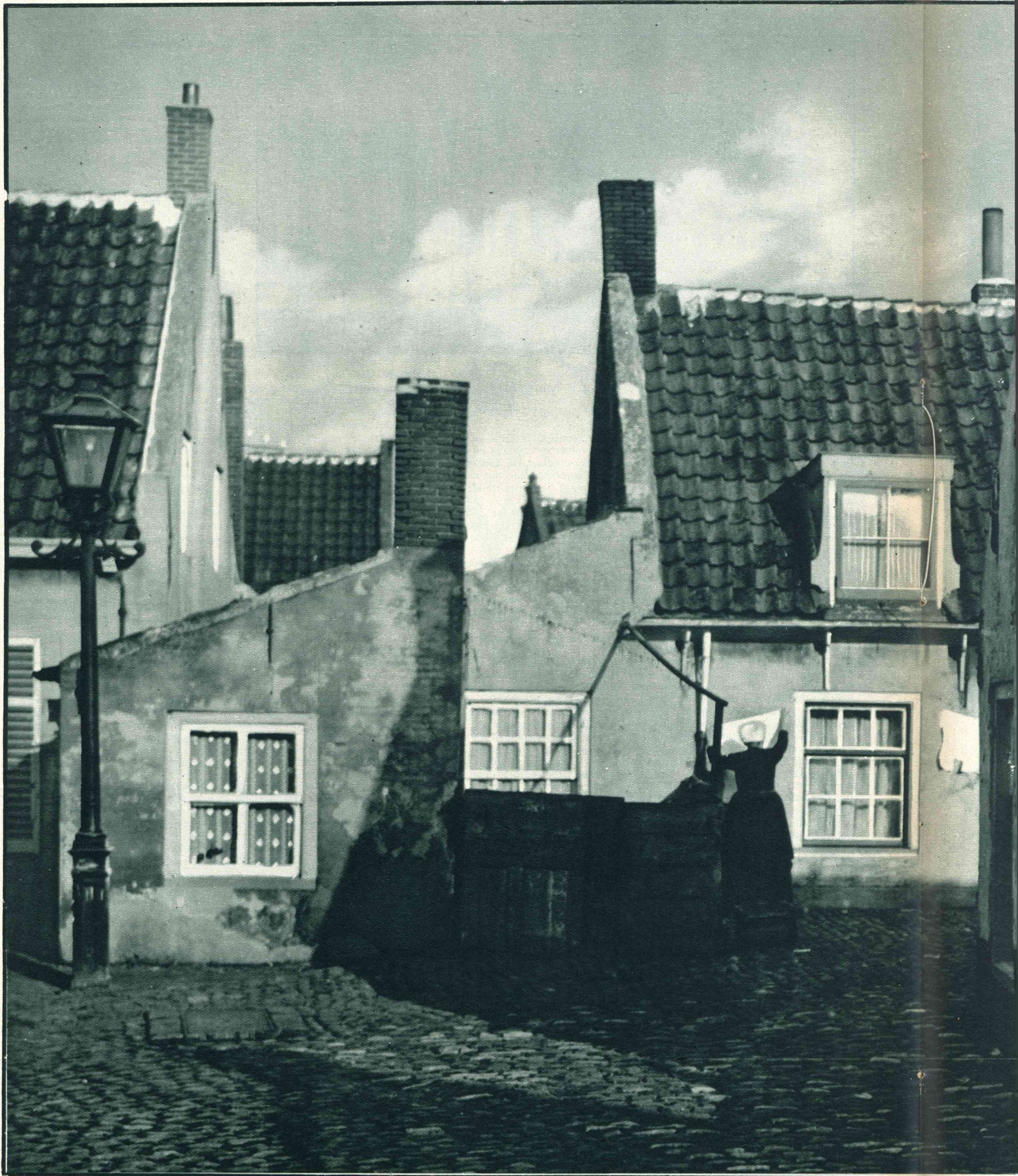
En ook Orde lachte; hij lachte opnieuw, toen Dolores' hoofdje neerkwam op zijn schouder, en de motor van de boot sneller begon te zoemen. Hij begreep, dat de president niet zou kunnen ontkomen aan de gewone plichten van dankbaarheid. Aan Orde had hij zijn land te danken — een land, dat voor een groot deel opnieuw moest worden opgebouwd; en maar één prijs was voldoende, om dit te vergelden.

De eerste tinten van den dageraad kwamen aan den hemel, toen hij Dolores het dek opleidde van de Arizona. Het toenemende licht wischte den rossigen gloed van de brandende stad uit. Het bracht een blozenden glans over het vermoeide gezichtje van Dolores.

„Allà, kus haar dan, maat!” kraste de stem van Grant. „Zie je niet, dat 't kind er om vraagt?”

Orde deed het.

EINDE.

ZONNE-STRAAT

NE-STRAATJE

VROUWENLEVEN

HET VELE NIEUWE EN HET NIEUWE OUDE

Men zou bijna eerder nog kunnen zeggen wat niet dan wat wel mode is in onzen tijd, nu er niet alleen zoo vele nieuwe ontwerpen worden gelanceerd, maar ook allerlei oude modes worden opgediept en opgepoetst voor de moderne vrouw.

Er zijn weer japonnen in het empire-genre met de zeer hoog geplaatste taille; er zijn vele japonnen, waar de taillelijn op normale hoogte ligt, maar ook andere, waarbij die lijn 'n ietsje hoger gemar-

Bontgarneeringen. Werd er op dit gebied ooit zóó veel nieuws ontworpen? En toch worden ook hierbij weer oude herinneringen opgeroepen. Zijn daar niet de bontkragen met bijbehorende mof en mutsje? Er wordt ook gelanceerd 'n kostbaar garnituur van hermelijnvelletjes, naast en over elkaar heen gelegd tot een ronden kraag met 'n franje van de zwarte staartjes, 'n paar breede manchetten, waarbij de staartjes opzij neerhangen en 'n hermelijnen mutsje — dit alles gedragen bij 'n eenvoudige, zwart fluweelen japon. Weer andere bont-ensembles bestaan uit een bolero met mof en mutsje.

Onpractische bontgarnituren zijn er natuurlijk ook. Zoo is er 'n ensemble van 'n kort jasje, 'n mof en mutsje van bruin persianer, waarvan het manteltje korte pofmouwjes heeft en 'n lagen hals. En er is 'n garnituur in wit hermelijn; 'n puntige, nauw den hals omsluitende kraag, 'n mutsje en 'n paar hoogè manchetten. Dit geheel wordt gedragen bij 'n japon met pofmouwen tot aan den elleboog, zoodat tusschen mouwen en bontmanchetten 'n onbedekte elleboog te voorschijn komt.

Er is ook 'n soort namaakbont, haak- of breiwerk van wol, zooals dat eveneens in vroeger tijden wel voor de garneering van japonnen en mantels werd aangewend.

Een der fraaiste voorbeelden hiervan is wel het garnituur van de hierbijgaande afbeelding. Het is gewerkt in frotté-achtige wol, zwart en wit.

Ook mantels worden wel gegarneerd met 'n sjaalkraag van breiwerk — 'n ruitje in twee kleuren bijvoorbeeld, en wollen japonnen hebben soms een pas en lange nauwsluitende mouwen van breiwerk.

Heel eenvoudige en praktische japonnen

'n Eenvoudig japonnetje voor den winter met garneering van schuine fijne opnaaisels en kristallen knopen.

van wollen stof werden er voor dezen winter ontworpen. Het keurige japonnetje van onze afbeelding, eenigszins gedrapeerd bij de taille, heeft als eenige garneering 'n paar smalle schuine opnaaisels en kristallen knopen. De japon sluit tamelijk hoog aan den hals. Andere nieuwe modellen hebben hier bovendien nog 'n opstaanden boord, ongeveer 2 c.M. breed, die den hals niet vast omsluit, maar die eenigszins ruim eromheen ligt.

De hier afgebeelde japon is een model van Zimmermann.

De mantel op bijgaande foto vertoont een der vele nieuwe bontgarneeringen, terwijl ook de mouw een der vele nieuwe modellen ver-
tegenwoordigt.

PAULA DEROSE.

Wintermantel met een der vele nieuwe bontgarneeringen van persianer en met een der vele nieuwe mouwmodellen.

'n Namaak bontgarnituur, gewerkt van zwarte en witte frotté-achtige wol.

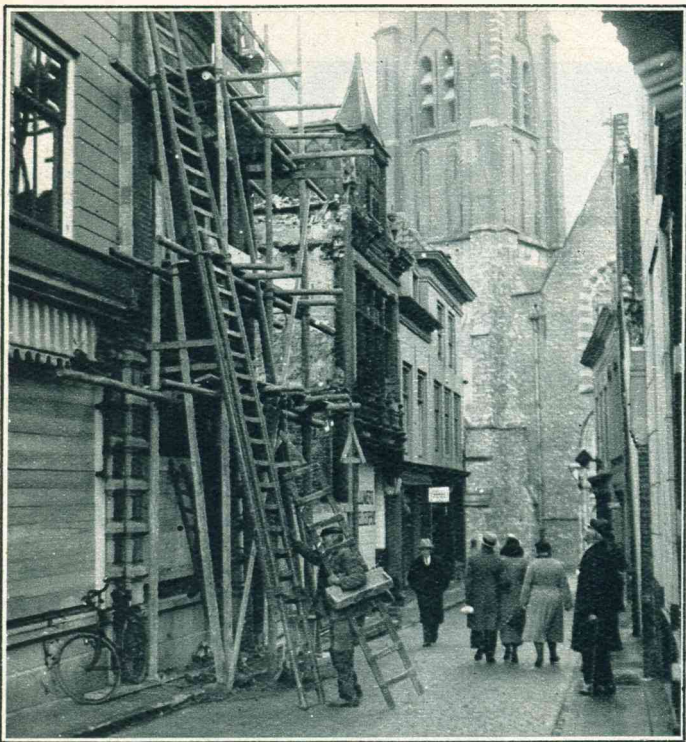
queerd wordt. En nu pas is er weer 'n Parijsch nieuwtje: de taillelijn ter hoogte van de heupen.

Niet dat we daarmee bij het hobbezakkenmodel zijn aangeland. Zoo'n moderne japon met lage ceintuur volgt tot aan die ceintuur strak de lijnen van het lichaam. Dan volgt de verwijding voor den rok, welke in de meeste gevallen geaccentueerd wordt door 'n smalle ceintuur — liefst van kralen, wanneer het een avondjapon geldt. Soms ook wordt die lage taillelijn aangegeven door het inrimpelen van het rok-gedeelte, dat naar achteren toe schuin naar beneden loopt, terwijl daar een groote strik mede herinnert aan een mode uit vroeger tijden.

Ook de ouderwetsche ruche is weer in de gratie. In bescheiden afmeting omgeeft ze de halsopening, die soms weer vierkant is, en de bij de japon behorende pelerine. Pompeus van omvang en samengesteld uit plissés van twee kleuren zijde, dient ze als halsafsluiting en als boa tevens bij avondtoiletten. In dit genre zijn er zelfs ruches geheel uit veeren.

De mouwen van onze moderne japonnen en mantels zijn op zichzelf 'n studie waard. Ieder genre is vertegenwoordigd. Het korte pofmouwje en de wijde vleugelmouwjes, welke soms door laiton worden opgehouden, zoodat ze aan vlinders doen denken, zijn er voor de avondtoiletten. Wijde ballonmouwen en korte pofmouwjes boven lange, nauwsluitende mouwen zijn nog altijd zeer gewild, niet minder dan de „étagemouwen", waarvan het bovengedeelte in over elkaar vallende strooken uitwaaiert boven de nauwsluitende manchetten.

Het breken van glas in een der vele glasfabriekjes onder St. Jansteen.

Na den brand te Vlissingen. Met het herstel der gedeeltelijk verbrande woningen te Vlissingen in de Kerkstraat is reeds een aanvang gemaakt.

Chrysantenweelde.

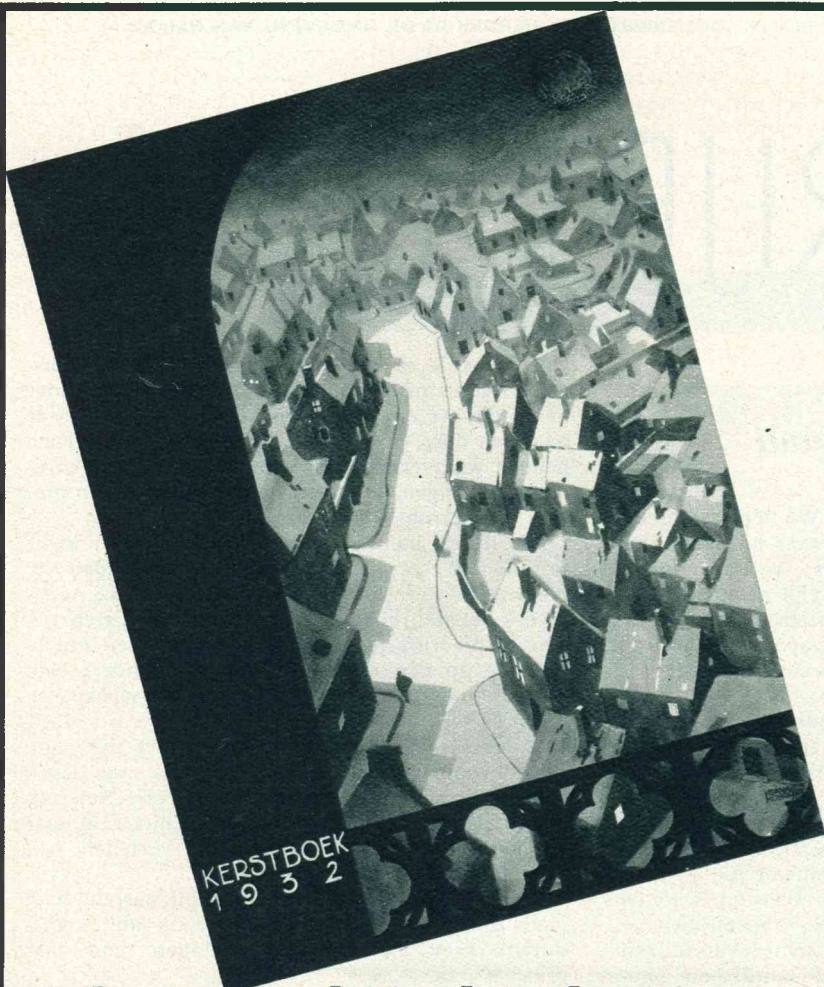
De heer M. van de Velde, gemeenteveldwachter te Dreischor, hoopt op 1 December a.s. den dag te herdenken, waarop hij vóór 25 jaar deze functie aanvaardde. Het zal den humanen politiemann op dien dag ongetwijfeld niet aan belangstelling ontbreken.

Zeeuwsche Volks-Almanak 1933

1 December a.s. verschijnt de Zeeuwsche Volks-almanak voor het jaar 1933. Deze Almanak zal behalve talrijke voor ieder bruikbare gegevens bevatten een schat aan echt-Zeeuwsche vroolijke verhalen en liedjes van bekende Zeeuwsche schrijvers. Medewerkers o.a. Mr. P. Dieleman, P. de Vos, Leo van Breen, J. P. Paulusse, L. de Bree, enz. Brief van Pier van 't Hof en Nieuwjaarsrijm. De Almanak (groot formaat) beslaat 130 pagina's en kost slechts een kwartje! Hij zal van huis tot deur worden gecolporteed.

De gemengde zangvereniging „Hosanna" te Middelburg denkt in Januari 1933 haar 35-jarig bestaan te vieren en tot dekking van de onkosten werd een bazar georganiseerd. Groep van leden, die tot het succes van den bazar bijdroegen.

Is U reeds in het bezit van ons Kerstboek?

Denk er om, de voorraad is beperkt! Wilt U zich dus het bezit van die prachtige uitgave verzekeren, dan raden wij U aan, zoo spoedig mogelijk bij onze bezorgers, agenten of op ons Hoofdkantoor een exemplaar aan te vragen vóór het onherroepelijk te laat is!

Wij behoeven, wat den inhoud betreft, niet in herhaling te treden; in een der vorige nummers hebben wij dezen uitvoerig weergegeven en gewezen op de voortreffelijke kwaliteiten van de verhalen, de artikelen, de foto's en illustraties, deels in twee en drie kleuren, en van de geheele uitvoering in koperdiepdruk, die uit technisch oogpunt buitengewoon geslaagd mag heeten!

U weet ook, dat bij deze extra premie, waarvoor slechts een vergoeding van **80 cents** verlangd wordt, behooren: een tweetal losse kleurenplaten, zijnde een prachtige wandversiering en lest best: een wondermooie vierbladige wandkalender in drie kleuren, die alleen reeds veel meer dan de prijs van het Kerstboek waard is.

Alles tezamen: een kostelijk bezit voor U of een zeer geschikt geschenk voor Sint Nicolaas of Kerstmis!

N.B. Franco toezending per post geschiedt na ontvangst aan een onzer kantoren van postwissel à f 0.90.

Op reis door ons land.

DRENTE ZOOALS HET WAS EN ZOOALS HET HIER EN DAAR NOG IS — EEN ECHTE, OUDERWETSCH HERDER IN DE OMGEVING VAN EXLOO.

ERNA GRIJPT IN

door

F. M. Forman

Het orkest was nog in de eerste maten van „Anitra's Dans”, toen er een knappe, forsche man in smoking de volle hotelzaal doorliep, om een plaats te zoeken. Hij kwam langs een tafeltje, dat in een hoek stond, en een dame, die daar zat met een heer, riep verbaasd:

„Hé, daar heb je Pierre Bonac!”

Blij groetend strekte ze de hand uit; toen stelde ze voor:

„Dit is mijn verloofde, graaf Kyras.”

Haar metgezel stond op; hij was niet heel groot en licht gebouwd, en zijn dichte zwarte baard maakte hem bleek.

„Nu ga je zitten,” zei de dame, „en je vertelt ons, waar je al die jaren gezeten hebt.”

Graaf Kyras keek den nieuwen bezoeker aan, en zijn snelle blik leek onrustig.

„Kort gezegd,” sprak Bonac, terwijl hij een stoel nam, „ik heb acht jaar dwangarbeid verricht in de mijnen.”

„O... nee toch!” schrok Erna.

„Ik was tot vijftien jaar veroordeeld, maar na acht jaar lieten ze me gaan,” ging Bonac voort met een diepe, kalme stem. „Ik ben eigenlijk hier gekomen, om u dat te vertellen, want ik wist toevallig, dat u hier met den graaf zou komen dineeren.”

Hij zag op en keek strak in het gezicht van graaf Kyras, dat nog bleeker was geworden.

„’t Was natuurlijk voor een politiek misdrijf,” ging Bonac na een lange stilte voort. „We werden met z’n vijftienen op een rijtje naar de mijnen

gestuurd, in den barren winter. We liepen aan een ketting weken en weken voort, over hardgevroren wegen, in hardgevroren kleeren. We zagen niets dan den bereden bewaker met zijn geladen karabijn, en de eindeloze telegraafpalen in de sneeuw. Op een nacht, toen het buitengewoon dicht sneeuwde, zijn er vijf van de vijftien gevangenen losgebrosen van de keten en ontsnapt.”

Bonac zweeg tegelijk met de muziek. Hij scheen niet te bemerken, met hoeveel spanning zijn toehoorders naar zijn verhaal luisterden — kalm nam hij het muziek-programma op, en ging met den vinger langs de nummers.

„Nu komt nummer 7, „Liebestraum”.... dat zullen we laten passeeren,” mompelde hij.

Na dit raadselachtige zinnetje keek hij opnieuw in de oogen van graaf Kyras; die schenen niets te zeggen, maar de graaf leunde achterover in zijn stoel, als had een ongeziene hand hem gedrongen.

„Ja?” zei Erna. „Er ontsnapten vijf gevangenen....?”

„Vijf ja. We waren allemaal jong. Een student in de medicijnen, een ambtenaar, een dichter, en een gewezen Fransch officier. En ik. Ze vervolgden ons, en we kropen in een oude kolenbrandershut.

Daar was ’t afschuwelijk, maar buiten, in den vriezenden storm, was ’t nog erger. Ze waren niet bang, dat we er uit zouden komen, dus gingen ze naar een dorp en lieten één bewaker bij ons. Dien hebben we overmand en hem met zijn eigen karabijn gedwongen, de keten los te maken. Toen gingen we met ons vijven aan den haal.

We liepen hand in hand, om elkaar niet kwijt te raken. We zorgden, dat we den wind in den rug hielden. De Fransche officier was een kwieke, vroolijke kerel. Hij hield er den moed in. Hij riep telkens: „Vooruit jongens, de meisjes leven nog!” Hij liep op den éénen hoek. Aan ’t andere eind liep de ambtenaar. Die deed niets dan vloeken en razen.

Ik voelde direct, dat de dichter niet mee kon. Toch kwamen we dien nacht door, en nog zeven dagen. Je zult er misschien een beetje van opkijken, Erna, maar eigenlijk ben ik hier gekomen om jou.... en graaf Kyras.... te vertellen, wat er dien zevenden dag gebeurd is.”

Hij bracht een glas wijn, dat hij besteld had, naar zijn lippen, en langzaam dronk hij; voortdurend keek hij over den kristallen rand naar graaf Kyras.

„We kampeerden in een boschje,” ging hij rustig voort. „We waren koud en moe en hongerig, maar het kon ons niets schelen, want den volgenden dag hoopten we aan ’t eind van de misère te zijn. De dichter was er heel erg aan toe. Hij lag in twee van onze jassen heen en weer te wentelen en om zijn moeder te roepen.

Opeens begon de Fransche officier, die de laatste uren haast niets gezegd had, te spreken: „Ze willen een gemeenen streek met ons uithalen, jongens! Toen ik vanmiddag in dat dorp was, waar ik die heerlijke korsten brood vandaan heb gehaald, zag ik een biljet aangeplakt. Ze schijnen ons buitengewoon graag te willen hebben. Raad eens wat ze willen? Als er één van ons de anderen verraadt, krijgt hij gratie en tweeduizend florijnen toe. Dat is een vuile streek. Ik vind 't niet sportief. Ik heb er eens over nagedacht, en ik heb een idee... We zijn dicht bij de grens, maar we zijn er nog niet. En al kan ik me niet indenken, dat één van ons zijn kameraden zou aanbrenge, je weet nooit, wat er in de gronden van 't menscheijk hart schuilt. We zullen dus een plechtig verbond sluiten, hand in hand. Kom, broeders!”

We waren geschrokken door wat hij verteld had, en gingen in vollen ernst op zijn voorstel in. Met de handen op elkaar zeiden we hem na, wat hij voorzei, opziende naar de sterren: „Allen te zamen en ieder voor zich binden wij onze zielen, die al zooveel gedragen hebben, ook het overige samen te dragen; en daarom verpanden we onze eer, dat hij, die zijn kameraden mocht verkoopen, daarvoor boeten zal met zijn leven... en wie 't eerst vrij komt, zal den verrader straffen, als er een verrader zou zijn.” We spraken plechtig die woorden na, en toen werd de officier weer vroolijk. „Ziezoo,” riep hij, „da's in orde! En nu kijken we weer blij, jongens! De meisjes leven nog!”

De verteller boog zich iets voorover, met de armen op den rand van de tafel.

„Verveelt mijn verhaal u niet, graaf?” vroeg hij. „'t Is misschien een beetje lang...”

Graaf Kyras wendde het gezicht, waarover een paar maal een zenuwachtige trekking was geschooten, naar Erna.

„Toe, ga door!” vroeg deze dringend. „Ik geloof dat ik al weet, wat er komt — één van jullie heeft de anderen verraden!”

„Ja...”

„Afschuwelijk!” riep Erna, met een schittering van passie in haar donkere oogen. „Wie wás de Judas?”

„De gewezen regeeringsambtenaar.”

„Zoo'n ellendeling!” viel Erna uit, met een stem die beefde van woede. „Arme Pierre! Hoe deed hij 't?”

„Hij ging dien nacht, terwijl de anderen sliepen, naar 't dorp. Hij kreeg gratie en ging terug naar de bewoonde wereld, en wij vieren gingen 't graf weer in. O nee, de dichter stierf onderweg al. Maar die zou toch gestorven zijn...”

Erna drukte de handen tegen het voorhoofd. Het orkest begon het zevende nummer van het programma.

„Liebestraum,” zei Bonac zacht, en hij nam

het programma weer op. „Het daaropvolgende nummer is erg interessant,” ging hij peinzend voort. „Ze maken hier goede muziek. 't Is die Polonaise Militaire, die begint met een kolossale uitbarsting van alle instrumenten tegelijk. Echt iets om te schrikken, als je geen gezonde zenuwen hebt. Zijn uw zenuwen nogal sterk, graaf Kyras?”

De graaf zei niets. Hij stiet de asch van zijn sigaar. „'t Is zóó'n lawaai,” ging Bonac voort, „dat ieder ander geluid erin verdrinkt. Ik geloof zelfs, dat een revolvershot niet eens gehoord zou worden, als 't met dat oorverdoovend accoord samen-viel!”

Graaf Kyras boog zich verder naar voren; hij draaide zijn sigaar om en om in zijn vingers.

„Ik heb nog niet alles verteld,” begon Bonac weer. „De Fransche officier kreeg er nog wat jaartjes bij — hij zit nu nog in dat graf der levenden. Als hij er uit komt, is hij oud. Ik heb acht jaar in een afgrond gezwoegd. De beste jaren van mijn leven zijn weggeknaagd door een helsch wreede straf. Maar daar zullen we 't niet verder over hebben. Ik sta voor een kwestie. Moet ik de wraak uitoefenen, waartoe we ons verbonden hadden? Ik ben niet de eerste, die vrij kwam. De student in de medicijnen is al drie jaar vrij. Hij had het vonnis moeten uitvoeren.”

„En heeft hij 't niet gedaan?”

„Nee, misschien vergeten — misschien niet gedurfd... Maar ik heb niet vergeten, en ik durf wél. Zeg me je meening, Erna. Vind je, dat ik... 't doen moet?”

„Vast en zeker,” antwoordde Erna.

Graaf Kyras trok een zijden doek uit zijn zak en veegde zich het voorhoofd af.

„Hebt u 't warm?” vroeg Bonac glimlachend.

„'t Is hier om te stikken,” mompelde de ander.

„En toch bent u zoo bleek... Ah, de Liebestraum is uit!”

Er werd geapplaudiseerd. Toen de dirigent dankend naar links en rechts boog, zag hij Erna, en er kwam een glimlachje van herkenning om zijn lippen. Bonac merkte dit op.

„Die kerel is nogal vrijpostig,” zei hij koel.

„Och, hij is zoo populair...” verontschuldigde Erna hem.

„Ik heb wel zin, om hem 'n oorvijs te geven — maar dat zou nogal opschudding geven en dan kregen we de Polonaise niet... Graaf, u moogt u wel voorbereiden op dien knal van het orkest. Ik waarschuw u maar, omdat ik geloof, dat uw zenuwen een beetje van streek zijn vanavond.”

Terwijl Bonac dit zei, ging zijn hand in een zak, bijna terloops, en kwam er even onopgemerkt weer uit. Hij strekte zijn linkerarm achteloos uit op de tafel, zijn andere arm hing neer, maar half zichtbaar. Het tafellaken bewoog een beetje, alsof zijn hand den doek optilde.

Graaf Kyras zag dit, en verstijfde in zijn stoel. Er kwam een aschgrauwe tint over zijn bloodelooze wangen en zijn oogen staarden; hij deed een zwakke poging om op te staan, maar scheen het niet te kunnen.

„Om nu op ons meer dan interessante onderwerp terug te komen,” zei Erna, „vóór je aan je wraak kunt denken, zul je den Judas toch eerst moeten vinden!”

„Wees maar gerust,” zei Bonac. „Ik heb hem gevonden.”

„En wil je hem in koelen bloede vermoorden?”

„Ik zal hem straffen.”

„Maar de gevolgen...”

„Die komen ná de wraak. Ik zal ze dragen. Ah, ze beginnen direct aan de Polonaise, geloof ik. Een lawaai! Zooals ik al zei, je zou er een revolvershot niet eens bij hooren!”

Graaf Kyras hing half wezenloos in zijn stoel; hoofd en schouders hingen vooruit, zijn armen waren slap — en Erna keek hem aan.

„Ik mag zeker niet vragen, wie het... slachtoffer is? En waar hij is?” vroeg ze Bonac.

„Dat zul je vanzelf wel merken, heel gauw,” was zijn antwoord. „Kijk, ze beginnen.” Er schoot een flits van licht door zijn oogen.

De dirigent stond. Hij sloeg met zijn stokje tegen zijn muziekstandaard. Hij hief den arm op. Toen liet hij den stok zakken, langzaam, met een zwaai.

Een heel zacht gemurmur van klank kwam van de snaren — een onderdrukt, klagend geschrei. Het was de „Berceuse” van Chopin.

Bonac keek op. Zijn gezicht werd bleek van woede. Hij beet fel de tanden op elkaar. Met een woest gebaar ging zijn rechterhand, en wat hij daar in had, zijn zak in.

„Dat is de Polonaise niet!” snauwde hij, en hij greep de tafel beet, als wilde hij die door de zaal slingeren.

„'t Is het heerlijke Wiegelijs van Chopin,” zei Erna kalm. „Dat spelen ze in plaats van de Polonaise, op verzoek.”

„Van wie?” riep Bonac fel.

„Van mij. Ik heb den kellner zooeven met een kaartje gestuurd.”

„Jij?”

„Ik.”

Bonac sprong op. Met één sterke krachtsinspanning beheerschte hij zijn opwinding.

„Dus je... vermoedde...”

„Pardon, ik wist het.”

Bonac boog, keerde zich snel om en liep weg.

Er ging een lange tijd voorbij. Volle vijf minuten. Graaf Kyras hief zijn ingezonken schouders; er kwam wat kleur in zijn gezicht. Hij keek naar zijn verloofde. Zij zat recht voor zich uit te staren, met een diepe frons in haar witte voorhoofd.

„Hoe wist je 't, Erna?” fluisterde hij.

„Hij had den dood in zijn oogen,” antwoordde zij, zonder hem aan te zien. „Ik begreep het bijna aanstonds. Ik heb geen beweging, geen blik, geen buiging van zijn stem gemist. Ik had hem niet van zijn voornemen kunnen afbrengen. Hij had een revolver. Hij zou onder tafel door op je geschoten hebben, zonder dat iemand den knal hoorde of 't vlammetje zag...” Zij zweeg, en opeens vertrok haar harde gelaatsuitdrukking krampachtig. „Ik heb me onnoozel gehouden en maatregelen genomen, om jou te redden... en nog méér, om hem te redden.”

Weer was er een lange stilte, en toen sprak graaf Kyras weer, met een bange, kreunende stem:

„Zeg eens, Erna — hoe denk je nu over me?”

Erna hief de kin hooger. Er kwam 'n schrapend, minachtend lachje door haar keel.

„Hoe ik over je denk? Groote hemel — hoe ik over je denk?”

Op reis door ons land.

IJSELMUIDENSCHÉ.

Als de avond valt over de Zandkreek.

DE HUISKAMER DER TOEKOMST

Onze teekenaar brengt hierboven in beeld, hoe de huiskamer van uw kinderen er misschien uit zal zien, volgens de voorspelling van L. Warrington Chubb, directeur der afdeling Onderzoek van de Westinghouse Electric & Manufacturing Cy.

Niet alleen zal, volgens hem, de elektrische industrie het vertrek vullen met licht en met apparaten, die arbeid sparen — het wetenschappelijk ingerichte huis van de toekomst zal ook verwarmd worden in den winter, en verkoeld in den zomer, alles door electriciteit; het zal lucht bevatten, die voortdurend schoongewasschen en op den vereischten graad van vochtigheid gehouden wordt, het zal een gezonde sfeer worden door den juiststen toevoer van ultra-violette stralen...

Zoo'n huis kan worden uitgebouwd tot op de grenslijn van den beschikbaren grond, want op het toetreden van licht en lucht van buiten af hoeft

bij het bouwen niet gerekend te worden; men hoeft dus geen ruimte te laten tusschen het eene huis en het andere, zooals nu, om voldoende licht en lucht te krijgen. De ingesloten kamers met kunstmatig zonlicht zullen aangenamer en gezonder zijn dan de tegenwoordige buitenkamers met groote vensters.

De verwarming en de afkoeling zullen door ingenieuze machines gecombineerd worden: terwijl en doordat men het eten in de kast koel houdt, of ijs maakt, verwarmt men tegelijk de vertrekken. Stof kan verwijderd worden door electrischen afvoer. De schoonmaak zal zonder het gebruik van water geschieden — alle te groote vochtigheid wordt door electrischen afvoer verholpen. De warmte, die eventueel aan de lucht onttrokken wordt, kan gebruikt worden om water heet te maken — en kan zelfs bewaard worden voor later.

De eenige toelichting die de teekening misschien nog kan behoeven, is de werking van de radio-courant. De ontvanger is niets anders dan een vervolmaking van het electrische potlood, dat schrijft op een vel papier, dat in ijzer-oxide gedrenkt is. Al naar de teekens worden overgeleid, wordt contact gemaakt en schrijft het electrisch potlood. Het papier behoeft niet ontwikkeld te worden, en kan van tijd tot tijd worden afgescheurd.

De eenige conditie die vervuld moet worden, eer deze en andere wonderen gewone werkelijkheid worden, is deze: de energie der natuur moet goedkoop genoeg practisch nuttig worden gemaakt. Als de onderzoekingen tot het aftappen van zonnekracht, tot het gebruik der kracht van watervallen en van de golven der zee enz. ver genoeg gevorderd zijn, kan de automatische eeuw gaan volgen op de eeuw der machines!

Bie ons op 't durp

Eergistere komt t'r zò'n vint bie m'n, en die zee: Kan 'k je is spreke? Ik zegge: zò, wat is t'r, en 'um zee: 'k è g'ore, da jie nogà vee schriefte, voo de kranten en zo. Ik zegge: da kon wè's weze, en toen 'um: sjuust, en noe kwam ik vraege, of je gin schriefmachine mò koape.

Zò, zò, zee ik, en trok m'n voet à wee terug, wan die 'ieuw ik tusschen de deure, je weet nooit wien à je voor j'eit, kom t'r mae is in, kieke kos gin geld! Dà kost 't net nie, zee um, en wulder nae de mooie kaemer, en 'um an 't uutpakken. En net, 'oor, 't was t'r wè een; nie d'k dae noe zò vee verstand van è, mae 'k zie die diengen wae is stae op de bank in stad. 't Leken m'n nogà een aardig dienik, mae 'k zegge: menschenlieve, mae dae kan 'k nooit op verruut!

Toe, toe, zee 'um, dà zà wè schikke, kiek 'ier! En dae gieng t'n, 't leken wè of at'n piano speelden, alleen dat t'r gin meziek uutkwam.

Prombeer jie 't noe ok is, zee 'um toen, mae 'k was eest een beetje wandochtig, maer alla, ik gieng d'r toch mae voo zitte, en ik wou sjuust behunne, toen de vrouwe binnenstapten.

Menschenlieve, Pier, jie za je leven toch nie op zò'n dienik gae waeg? schreeuwde ze, mae ik riep: uut de wigt! wan je mot de vrouwen nooit laete merke dà je benauwd bin, en dae gieng t'n dan.

Een leven, dat dienik! Bette kwam ok à in 'uus geloape, en op 't lest stieng 'eel de buurte d'r om.

Afijn, en ik zee: 'k wil ik dat dienik wè koape, 'oevee mò j è? Tachtig gulden, zee 'um, en de schrik sloog om m'n 'arte. Maer alla, mie 'eel de buurte rondom m'n kus ik toch nie te vee ofdienge, en toen è 'k t'n dan voo zestig gulden g'ad.

Netuurlijk bin 'k trek an 't oefenen gesloge, en è 'k een brief 'eschreve an tante Jane. Mae dà zat me toch nie glad, wan van-ochten kreeg ik een brief terug, en 'eur schreef:

Waerde Neef,

Heden ontving ik uwe Brief met Mesien, en ik wist niet wat ik zag, zo maar met Mesien, en ik ben geheel niet te spreken, U hebt het te hoog in Uws Hoofd, dat komt nooit goed uit. Merien is ook doodgeden toen hij een Stoomfies kocht, dat is niet voor ons Soort Menschen, en ik zeg waar moet dat heen, morgen zie ik U nog in een Auto, en wie zal dat Betalen? denk aan Uw Vader, Pier, die gad dat vast niet goedgevonden, zulke Dingen van zoo-veel geld, en dat in de Kriessis, foei, ik ben niets over U te spreken, hoor, ge hebt toch nog die pennenhouders met dat Olifantje, waarom houd ge U daar niet bij, wij zijn geen mielendnairs, en ik laat mijn geld niet na om te verkristen aan zulken Spul. Ge- loof mij altijd Uw tante Jane.

P.S. het is alleen maar Goed Raad die ik U heef.

P.S. Verkoop dus die Mesien.

Noe, je begriep, dae zat ik een beetje mee, wan 'k mò nogà fienk van d'r urreve, en zò docht ik, 'k zà d'r mae is nae toe gae, anders 'et 't mensch gin rustig uur mi in 'eel d'r leven.

Dus ik t'r nae toe, en jewel, dae kreek nog is de wind van voren en van achtere teglieke. En of ik noe à zee, dà 'k t'r toch geld mee verdienden, ze zee mae: vandaeg of merrege zitte je viengers d'r tusschen, dà's mie al die mesiens, en 'k è motte belove, dà 'k t' op zou rume.

Noe kwam toevallig den ouwen Sabbelieng bie m'n, die schar- rel in alles en nog wat, en noe è 'k 't mezien in'eruid voo een klokke mie pendules, en toen was de vrouwe ok wee goed. J'ei t'r anders wat mie te stellen!

Mae wat wil noe 't geval. Dae kom vandaeg bie m'n m'n neef Karel, nee, die kenne julder nie, die is pas terug uut demerika en die zeit: Noom, zee t'n, ik è al die jaeren zovee pret g'ad om joe brieven, je mò begriep, dat Ons Zeeland mien aldiend wier op'estierd, dà gaet over 'eel de waereld, mo je mae dienke, en noe è 'k is wat voo je mee'ebrocht.

En je zà't nie gloave, mar 'um maekt een koffer open, en dae komt een schriefmesien uut, krek denzelfden liek à 'k g'ad à! Ja, ik kus à nie anders doe dan d'n bedanke, mae toen kwam net de vrouwe binnen, en die zee: menschenlieve, Pier, 'ei je dat dienik noe wee terug? En toen 'emmen 't mae verteld, en toen zee Karel, dà's niks, gee mien dan die klokke mae, dan brieng ik die nae tante, dan is ze à lang lekker. Afijn, dae wou de vrouwe eest niks van 'oore, maer alla, 't gebeurden toch, en noe à 'k dat schrie- ve brieng de post een brieve van Tante Jane, en die schrief: Waerde neef, ge zijt bedankt voo de mooie Klok, dat was niet nodig, maar nu dat ge 't Mesien voo Niets hebt kunt ge 't hou- den maar wees Voorzichtig, geloof mij altijd Uw tante Jane. 't Goeie mensch most is wete, dà 'k voo de vrouwe een aere klok è motte koape! Zodoende kost 't mezien m'n 'ondertwintig gulden, en eer dà 'k dat is opverdiend è! Alla, mae noe is iede- ren wee tevree, en ik è m'n mezien!

Allee, de groetenisse,

PIER VAN 'T HOF

De stoet trekt 't dorp binnen, waarbij „Ge- duld overwint” uit IJzendijke met vroolijke mu- ziek de feeststemming overal deed oplaaien.

DE INSTALLATIE VAN BURGEMEESTER DHOOGHE TE PHILIPPINE

De ruiters maken „haag” om den optocht te laten passeeren.

Groepfoto na de installatie ten Raadhuize.

Alle verenigingen van Philippine defileerden mee in den optocht.

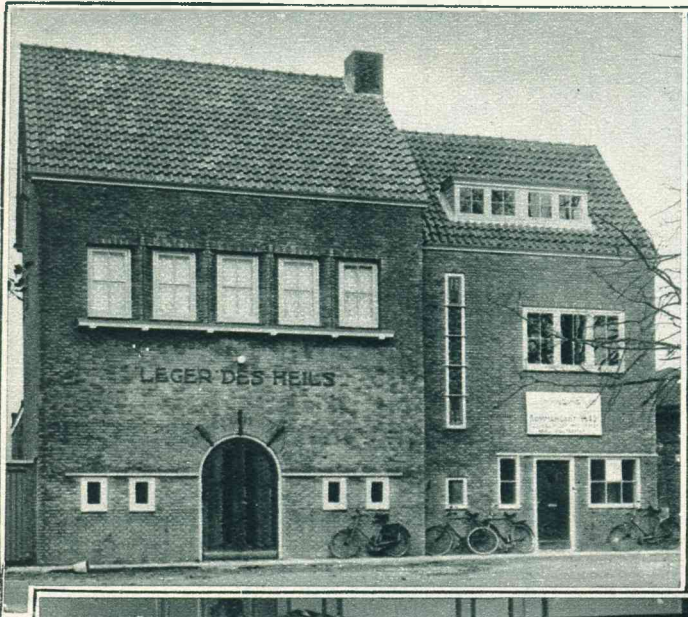
Een algemeene zanghalde besloot het officieele gedeelte van het feest.

Onder onbeschrijfelijk enthousiasme der bewoners, die met de keuze van hun nieuwen burger- vader zeer waren ingenomen, werd de heer Dhooge op Dinsdag 15 November geïnstalleerd als burge- meester van Philippine. Alle plaat- selijke verenigingen hielpen het feest luister bijzetten en het feestcomité had naast de zorgen voor de dorps- versieringen kosten noch moeiten gespaard om den dag voor den burgemeester tot een onvergetelijken te maken.

De schietvereniging „Tot oefening en ontspanning" te Koudekerke ('t Zand) viert op 25 November haar 20-jarig bestaan.

Te Goes werd onder groote belangstelling het nieuwe gebouw van het Leger des Heils in gebruik genomen.

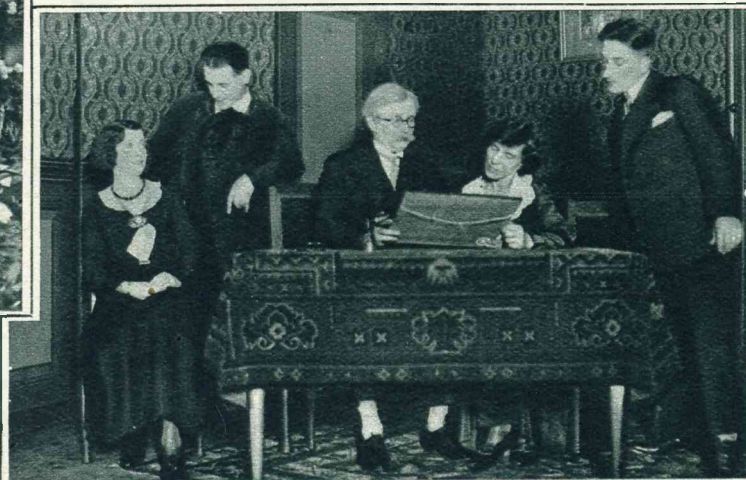
„De Vriendenkring", een vereeniging van postduivenhouders te Vlissingen, heeft onlangs haar 10-jarig bestaan gevierd.

De kampioenen van de club zien met genoeg nog eens terug op de behaalde prijzen in het 2e lustrumjaar.

De Ver. tot Bevordering der Belangen van Slechthoorenden te Middelburg heeft aldaar een tentoonstelling georganiseerd met attracties.

Het bestuur van de vereeniging „Floralia" te Breskens, die aldaar een tentoonstelling hield.

Bij gelegenheid van haar 1-jarig bestaan heeft de vereeniging van brandweerlieden te Middelburg een tooneelstuk opgevoerd: „De arme rijke."

Te Ierseke werd Donderdag, Vrijdag en Zaterdag j.l. een bazar gehouden ten bate van Ierseke's muziekvereniging Mozart: een foto van het bestuur met de dames, die den bazar organiseerden.

Zeeuwsche Omroep

Hallo ! hallo ! hier is de persdienst van den officieelen Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten is geoorloofd.

Men meldt ons uit Vlissingen, dat bij den jongsten grooten brand de spuiten niet zoo vlug en gemakkelijk water gaven, als men had mogen verwachten.

Het beste zal zijn, dat het brandweercommando een advies inwint bij een kunstwijnfabrikant !

Na de beëindiging van een prettige bijeenkomst te Middelburg hebben deelnemers daaraan velen burgers een doodschrik op 't lijf gejaagd door ze hun bed uit te schellen.

De prettige bijeenkomst is bepaald de algemeene vergadering van den bellemeisjesbond geweest !

Uit Oostburg seint men ons, dat dit jaar voor het eerst sinds de instelling van de paardenmarkt geen enkel dier aan de lijn gebracht werd.

Men zint nu op middelen om het volgend jaar zoo'n teleurstelling te voorkomen. Dat mogen dan wel paardemiddelen zijn.

Toen-dezer dagen op een Zierikzeesche school de onderwijzer aan zijn leerlingen het vervaardigen van een muziekkopstel had opgedragen, prijkte in een dier gewrochten het schoone zinnetje, dat Jules Berg met veel succes had gezongen op een concert van Willem Mengelmoes !

De minister van economische zaken en arbeid heeft aan de Zeeuwsche visschers speciale toestemming gegeven om op de Scheldestroom de botvisserij uit te oefenen en deze vischsoort voorhanden te hebben in schip of kaar.

Of er tegenwoordig al geen bot — ook buiten de visscherij — genoeg gevangen wordt !

Uit de goederenloods van de Spoorwegen te Goes is een partij klompen gestolen.

Aan Sinterklaas zal verzocht worden, geen cadeautjes in deze verduisterde voorwerpen te steken.

Men schrijft ons uit Vlissingen, dat de commissaris van politie met waardeerende woorden een medaille van het Carnegiehelfonds op het blouse van een koene redster gehecht heeft. Tot nu toe gebeurde dit altijd met een speldje.

Te Kapelle heeft een landbouwer op den Postweg een otter gevangen van groote lengte. Vroeger, zoo bericht men ons, kwamen die wilde dieren daar nooit voor.

Sinds de inkrimping van den postdienst wordt de Postweg zoo schaars meer door postbode betreden, dat de verscheurende beesten zich weer durven vertoonen !

Men seinde ons onlangs uit Terneuzen, dat B. en W. aan den raad voorstelden, om op de pensioengrondslagen der gemeentebesturen vijf procent extra te verhalen.

B. en W. hebben dezen zomer, zoo zegt men in ambtenaarskringen, bepaald het buitenland bezocht, want als men verre reizen doet, dan kan men veel „verhalen" !

Tot de volgende week, dames en heeren !

**Deze stapel staat
ons in den weg...
Help 'm opruimen!
Neem er 5 of 10!
Ze zijn bijna te
geef nu!**

Weg moeten de stapels die nog in onze magazijnen over zijn....

Ruimte moeten wij hebben voor de allernieuwste, verrassend mooie premieboeken, die voor onze abonneés, voor U, in druk zijn.

Van de vorige series zijn er nog over.... Vele die U misschien nog niet gelezen hebt, alle als nieuw nog, onbeschadigd, onbeduidend, voor erisiprijs nu!

Helpt dezen stapel ondersteboven gooien.... Kies uit... De genummerde lijst wijst U den weg. Nu 5 voor maar 70 cent (dit is 20 % korting) dus slechts 14 cent per roman, of 10 voor f 1.20 (dit is ruim 30 % korting) dus slechts 12 cent per roman.

En wilt U ze in prachtband ontvangen, dezelfde reductie 5 voor f 2.50 dat is 50 cent per stuk

10 voor f 4.50 dat is 45 cent per stuk, afgehaald aan één onzer Agentschappen.

Voor St. Nicolaas-cadeaux, voor Kerstgeschenken kunt U met weinig kosten nu veel geven.

En wat goeds! Onze premieromans zijn bekend erom: geen verkeerde sensatie! Alles prettige, boeiende lectuur van bekende schrijvers.

Indien toezending per post verlangd wordt, worden deze prijzen resp. 20 en 30 cent hoger.

Betaling per postwissel of giro no. 5970. — Streep, wanneer U een pakket van 5 stuks wenscht, 8 nummers aan; wanneer U 10 wenscht 15 boeken aan.

GENAAID :

1. Het Graf in de Woestijn
2. Het Eiland zonder Geheimen
3. Het Donkere Huis
4. In de Schaduw der Guillotine
5. Mannen van Staal
6. Het Drama in den Vuurtoren
7. Schandaal te Hunterstone
8. De Wreker
9. Asschepoester's Prins
10. Geesten en Spoken in Penruddock
11. S. O. S.
12. Valga's Vertrouwen
13. Hertog of tuinman
14. Het meisje buiten de muren
15. Gij zult niet doodslaan
16. De Erfgename van den Graaf
17. Belinda kiest haar man
18. Althea's huwelijk
19. Een jaar van haar leven
20. De Kasteelvrouwe
21. Het Huis aan den Overkant
22. Het Masker der Liefde
23. In Stille Getrouwd
24. Sylvia vervangt de Vorstin
25. De Hebzucht van Mr. Carton
26. Het Fortuin van Angela Brent
27. Een Meisje uit Duizenden
28. Lady Juliet's Wraak

GEBONDEN :

51. Door den Nevel heen
52. Om Harentwil
53. Droomendochter
54. De Verdwenen Robijn
55. Rosemary Carew
56. De Macht van zijn Geld
57. Het Heilzame Vergift
58. De Secretaris van den Uitvinder
59. De Schoone Getuige
60. Diamantenjacht
61. Verworven Geluk
62. Meisje uit Montana
63. Het Arme Onderwijzeresje
64. Het Graf in de Woestijn
65. Het Eiland zonder Geheimen
66. Een Ontmoeting onder Zee
67. De Vreemde Boodschap
68. Het Donkere Huis
69. In de Schaduw der Guillotine
70. Simeon Hex' Ondergang
71. Het Drama in den Vuurtoren
72. Schandaal te Hunterstone
73. De Wreker
74. Asschepoester's Prins
75. Voortvluchtig
76. Geesten en Spoken in Penruddock
77. S. O. S.
78. Gekocht en Betaald
79. Valga's Vertrouwen
80. Gij zult niet doodslaan
81. De Erfgename van den Graaf
82. Belinda kiest haar man
83. Althea's Huwelijk
84. Een Jaar van haar Leven
85. De Kasteelvrouwe
86. Het Huis aan den Overkant
87. Het Masker der Liefde
88. In Stille Getrouwd
89. Sylvia vervangt de Vorstin
90. De Hebzucht van Mr. Carton
91. Het Fortuin van Angela Brent
92. Een Meisje uit Duizenden
93. Lady Juliet's Wraak

Ondergeteekende

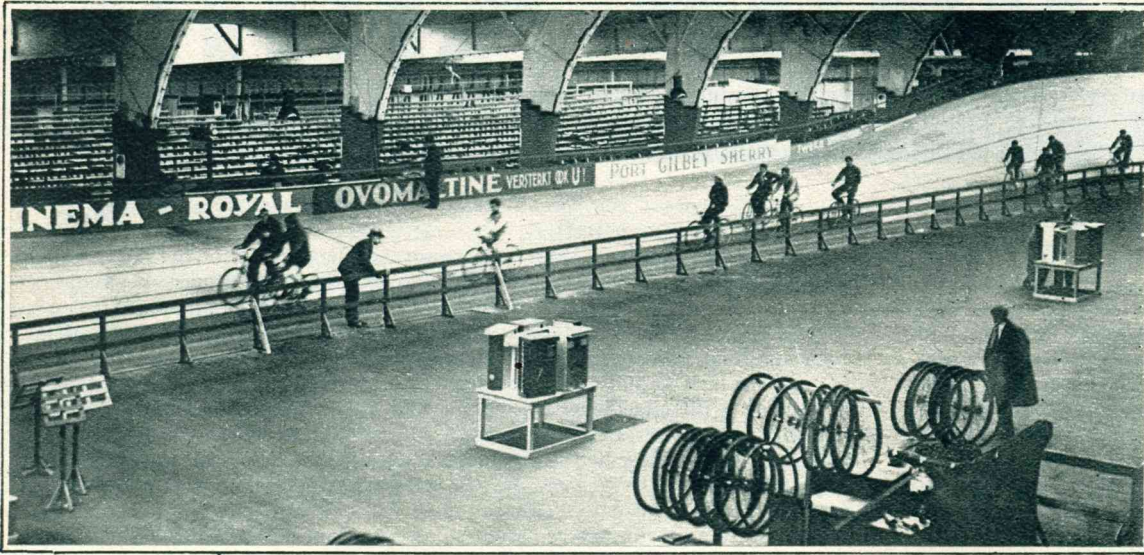
Adres

verzoekt te zenden per agent of per post een pakket van

a. 5 ingenaalde romans voor 70 cent;	c. 5 ingebonden romans voor f 2.50;
b. 10 ingenaalde romans voor f 1.20;	d. 10 ingebonden romans voor f 4.50.

S.v.p. doorhalen wat niet verlangd wordt. — Titels niet opgeven, nummers is voldoende.

Nrs.

De zesdaagsche wielervedstrijd te Amsterdam. Overzicht van de baan tijdens de neutrale uren. Er wordt dan niet om de rondjes gevochten en de renners nemen 't er van.

Zeeuwsche Sport

De eene fraaie prestatie volgt de andere op bij de Zeeuwsche eerste-klassers. J.l. Zondag was N.A.C. bijna door de babies verslagen op eigen veld en het zou verdiend geweest zijn. De Middelburgers hebben hun beste beentje voorgezet en hadden tot één minuut voor het einde zelfs de leiding met 3—2. Fataal was evenwel de grove fout, welke de scheidsrechter toen maakte. Leijnse hield één van zijn tegenstanders wat onhandig af, waardoor deze kwam te vallen. De scheidsrechter meende hiervoor een vrijen trap juist buiten het beruchte gebied te moeten geven. Vóórdat gesloten was, werd de trap genomen en naar v. Iersel gespeeld, die den bal in buitenspelpositie ontving en zonder dat één der Middelburgers, die nog steeds op het fluitsignaal stonden te wachten, een been naar den bal uitstak, lag het ronde ding in de touwen. De scheidsrechter kende het doelpunt niettemin toe. Het kost Middelburg een puntje, een puntje, dat in de toekomst nog wel eens van belang zou kunnen zijn als B.V.V. op den 1.1. Zondag ingeslagen weg zou doorgaan en haar puntenaantal wat opknappen. Niettemin huizen de Middelburgers nog boven N.A.C., N.O.A.D. en B.V.V. en dit is voor de babies al een mooie prestatie. Als volgenden Zondag Bleijerheide in den Nadorst komt, kan zij op een warme ontvangst rekenen, want dat eene puntje moet er uit komen. En wij gelooven ook, dat de puntjes in Middelburg blijven... als er maar weer aangepakt wordt.

Bravo, Vlissingers, dat is een keurig staaltje. Flink hebben de rood-witten zich geweerd en in een goed gespeelden wedstrijd hun meerderheid getoond over Dosko. Het gaat goed zoo en wij vertrouwen, dat de Vlissingers op dezen weg zullen voortgaan. Dit jaar inspelen, volgend jaar

nog een schepje erop en dan misschien... een tweede Zeeuwsche eerste-klasser? Volgende week de groote Zeeuwsche match tusschen de tweede-klassers Terneuzen en Vlissingen. Vlissingen is in opkomst, Terneuzen is weer verslagen, door Mevo, zij het ook met 'n penalty in de laatste minuten. Dan zoo'n zware strijd in het zicht is niet erg bemoedigend voor de Terneuzenaren. Alleen door het terreinvoordeel zijn zij aan den besten kant, doch het zou ons niet verwonderen als de puntjes over de Schelde gingen.

Goes zag kans haar mooi opgehaalden achterstand weer te verliezen en door een 1—0-nederlaag tegen Mevo 2 is zij weer 2 punten bij Zeelandia ten achter gekomen. Is 't weer de geregelde fatale inzinking bij de Goesenaars? Wij hopen van niet, want als het zoo doorgaat, zou de spanning er meteen uit zijn en hoewel dit voor Zeelandia prettig zou zijn, is toch voor het publiek wat spanning wel gewenscht.

Intusschen zorgde Zeelandia er wel voor, dat niet direct alle spanning er uit ging, door met dubbel blank uit Bergen op Zoom terug te keeren. Een schoone gelegenheid verloren om zich met 3 punten voorsprong veilig te stellen. Zodoende is de wedstrijd Goes—Zeelandia weer van groot

Rond den „zesdaagsche" te Amsterdam. Bogaert, de stoere Zeeuw, die samen met Jan van Kempen een uitstekend koppel vormt.

want de Vlissingen-reserves laten een heel goed spel zien. Sinoto ontvangt a. s. Zondag Nieuw-Borgvliet en kan met haar terreinvoordeel winnen, hoewel een gelijk spel al tot tevredenheid zou kunnen stemmen. Hansweert zal thuis den strijd aanbinden tegen Mevo 2. Wat daarvan te zeggen, nu Mevo 2 bij Goes roet in het eten heeft weten te gooien? Zullen de Hansweert-mannen den aanslag, op een Zuid-Bevelandsch kampioenschap gepleegd, wreken en de Brabanders afstraffen voor hun 1—0-overwinning op Goes? Wij hopen het en geven de Hansweertploeg een goede kans.

De veteranen van Vlissingen hebben een vereeniging opgericht, de V. V. V. V. V. Zij stellen hun capaciteiten voornamelijk ter beschikking van de liefdadigheid. Zaterdag kwam St. Nicolaas in hoogst eigen persoon den heeren een bezoek brengen.

Vlissingen klopt Dosko met 3—1. Spelmoment uit deze ontmoeting voor 't doel van Dosko.

Boven haar Stand

De gravin had haar gelaat met de handen bedekt. Langen tijd bleef zij in die houding zitten. Toen zij zich oprichtte, was zij wit tot aan de lippen en trilde zij van woede.

„Ik sloeg hem,” vervolgde Dick, terwijl zijn neusvleugels trilden. „En ik zou hem vermoord hebben, als ik er de kans toe had gezien, maar men rukte ons van elkaar. Er was een bloedende wond op zijn gelaat...” Hij zweeg en trachtte zich te beheerschen. Toen vervolgde hij: „Iedereen beweerde, dat ik voor den krijgsraad geroepen en gestraft zou worden. Ik werd in arrest gesteld...” Opnieuw zweeg hij. „Maar Trace wist maar al te goed, dat, als de zaak voor den krijgsraad kwam, het wel eens minder goed voor hem afloopen kon. Hij had een betere kaart ter beschikking, moeder, en hij speelde die uit. Het was zijn bedoeling mij uit den dienst te jagen en die toeleg gelukte. Hij liet mij mededeelen, dat hij de zaak zou laten rusten, als ik onmiddellijk mijn ontslag indiende.”

Weer zweeg Dick. Het zweet stond in dikke druppels op zijn voorhoofd. Zijn handen waren stevig in elkaar geklemd.

„Langen tijd overwoog ik, wat mij te doen stond. Ik wist, dat, wanneer de zaak voor den krijgsraad kwam, het voor mij een hopeloos geval zijn zou en ik uit den dienst zou worden gejaagd. Ik had een meerdere geslagen en, weet u, dat is nu eenmaal iets onvergefelijks. Dus... diende ik mijn ontslag in.”

Gedurende een oogenblik staarde de gravin sprakeloos voor zich uit. Toen lichtte zij haar hand op met een gebaar, dat welhaast te tragisch was om aan te zien.

„Je hebt schande over jezelf gebracht — je hebt schande gebracht over den naam, dien je draagt. Kijk eens daarheen!” Zij wees naar het portret van den graaf in zijn generaalsuniform. „Je vader heeft op het veld van eer een kroon voor zijn nageslacht gewonnen. Zijn naam wordt met eerbied uitgesproken en herdacht door allen, die hem gekend hebben. Jij hebt dienzelfden naam door de modder gesleurd; jij hebt je den dienst uitgewerkt, waarop hij zoo trotsch was en die zoo trotsch was op hem, door in dronkenschap je hand op te heffen tegen een meerdere. En jij... jij bent zijn zoon en de mijne!”

Geen woorden zijn in staat de hartstochtelijke bitterheid te schetsen, die uit haar stem klonk.

„Mijn zoon, op wien al mijn hoop gesteld was! Het was aan jou, de tradities van ons huis hoog te houden — den naam Landon steeds en steeds hooger te heffen, naar de allerhoogste hoogten van den roem. Je hebt hem door de modder gesleurd, voor altijd en altijd besmet. Dacht je misschien, dat de wereld de waarheid niet spoedig genoeg zou leeren kennen? Als er in 't vervolg over den graaf van Landon gesproken wordt, zal men met een hoonlachje er aan toevoegen, dat het zijn zoon was, die schande bracht over zijn geslacht en ternauwernood aan een gerechte straf en een weggagen uit den dienst ontsnapte!” Zij zweeg een oogenblik om weer op adem te komen en vervolgde toen even hartstochtelijk als te voren:

„En nu ben je naar huis teruggekomen. Met welk doel? Ben je van plan hier dag-in dag-uit rond te zwerven en je door een ieder met den vinger te laten nawijzen? Je kunt en je mag niemand van je eigen rang en stand je gezelschap aanbieden. Dat recht heb je verbeurd, jij weggejaagde verworping uit de maatschappij...”

Dick, die zich in een stoel had laten vallen, sprong overeind, alsof hij door een adder gestoken was.

„Moeder,” smeekte hij, „weet u wel, wat u zegt?”

„Weet jij wel, wat je gedaan hebt?” luidde haar wedervraag. „Weet je wel, wat je je geslacht hebt aangedaan? Je hebt je eigen toekomst vernietigd, ja, totaal vernietigd! Wat kun je nog beginnen? Wat? Vertel me dat eens! Niets, niemandal! Je hebt de kans van je leven weggeworpen en ik, ik was nog wel zoo trotsch op je. Ik, die zulk een hooge eerezucht voor je had. Nachten en nachten heb ik voor je wakker gelegen; elk uur van den dag was ik bij je, in gedachten plannen makend voor je toekomst. En de eenige, op wien ik al mijn hoop gesteld had, heeft schande over mijn huis gebracht, schande over den naam, dien hij draagt.”

Het was geen luide kreet, dien Dick slaakte, maar hij drong door merg en been, een kreet, die door het meisje, dat zonder een woord te spreken en trillend over al haar ledematen alles had aangehoord, werd overgenomen. Met haar lief gelaat, dat doodsbleek was, wierp zij zich voor Dick, alsof zij hem beschermen wilde voor den vreeselijken slag, die op het punt was hem te treffen.

„Spaar hem, mevrouw! Spaar hem!” snikte zij. „Werkelijk, u weet niet meer, wat u zegt!”

Met droge, brandende oogen keek de hertogin op haar neer en zij stiet haar zachtjes op zij.

„O, weet ik dat niet?” riep zij hartstochtelijk uit. „Hoe kun jij daar over oordeelen? Wat weet jij ervan, wat deze ramp voor mij beteekent? Je pleit voor hem, meisje?” Zij lachte, een lach, die vreeselijk was om aan te hooren, door de ellende en de vernedering, die er in klonken. „Je zou wel anders spreken, als je de droomen kende, die ik al die jaren gedroomd had. Je zou niet langer voor hem pleiten, als je wist, dat ik al die jaren gehoopt had, dat...”

Zij zweeg eensklaps en staarde van den een naar den ander. En hoewel het meisje de beteekenis van den afgebroken zin en den blik niet bevatte, begreep Dick haar des te beter. Een vlamvend rood overdekte zijn gelaat.

„Maar dat alles is nu voorbij!” riep de gravin uit. „Hij heeft zijn naam, zijn toekomst en zijn eer ten offer gebracht...”

„Nu is het genoeg, moeder,” viel Dick op heeschen toon in. „Ik ben onmiddellijk bereid, toe te geven, dat ik een fout begaan heb. Ik weet, dat ik

door

CHARLES GARVICE

een dwaas geweest ben, maar wat mijn eer No. 3 betreft...”

„Als een naam besmeurd en door het slijk gehaald is zooals die van jou, dan heeft de drager ervan zijn eer verloren!” kwam het hartstochtelijke antwoord.

„U gaat te ver,” viel hij in en zijn stem was nauwelijks verstaanbaar, toen hij eraan toevoegde: „Maar als u werkelijk meent, wat u beweert...”

„Daar hoeft u niet aan te twifelen!” onderbrak zij hem op fieren toon.

„Dan is dit niet langer een tehuis voor mij,” voegde hij er op koelen toon aan toe. „Als ik werkelijk onteerd ben, als mijn naam inderdaad door het slijk gesleurd is, zelfs dan ben ik nog te trotsch om het huis van mijn moeder te blijven bewonen. U vroeg me, wat ik van plan was te gaan doen. Ik weet het niet. Maar wat voor een verworping ik dan ook zijn moge, ik acht mij toch altijd nog te goed om het genadebrood te eten van hen, die mij verachten. Ik zal niet langer schande over u brengen, moeder. Ik zal gaan!”

„Ja, ga!” riep zij uit. „De zoon, dien ik zielslief gehad heb en aan wien ik dag en nacht gedacht heb, is voor mij even dood, alsof hij op de lijksbaar lag.”

„O, mevrouw, mevrouw!” weeklaagde Irene op hartverscheurenden toon, terwijl zij naar Dick ging en zijn hand greep.

„Laat hem met rust!” voegde de gravin haar toe. „Hij is geen geschikt gezelschap voor een rein en eerlijk meisje, dat een onbevleeten naam draagt, zooals jij. Hij heeft schande over ons huis gebracht en is een uitgeworpene uit de maatschappij!”

„Ja, ga, Irene!” zei Dick met gebroken stem. „Zij heeft gelijk. Ga, Irene!”

Hij stiet haar van zich af en bitter weenend bleef zij tusschen hen in staan.

„En nu, moeder,” vervolgde hij, „wilt u, vóór ik voorgoed wegga, althans niet één vriendelijk woord tegen mij zeggen? Slechts één woord van vergiffenis? Ik weet, dat u in uw bitterheid woorden geuit hebt, die meer inhouden, dan u op dit oogenblik zelf weet. Ik heb spijt over hetgeen er gebeurd is, en toch —” er kwam een blik in zijn oogen, die een nauwkeurige weerspiegeling was van den haren — „als ik voor hetzelfde feit kwam te staan, zou ik weer op dezelfde wijze handelen. Zelfs al was hij een koning geweest, zou ik hem afgeranseld hebben. Als ik daar onbewogen was blijven zitten en zijn beleedigingen zonder meer over mij heen had laten glijden, dan — doch eerst dan — zou ik mij werkelijk onteerd gevoeld hebben. In ieder geval, van nu af aan zal ik niet langer den naam dragen, waarover ik, zooals u beweert, schande heb gebracht. Maar wilt u, vóórdat ik wegga, althans niet één vriendelijk woord tegen mij zeggen?”

„Nee!” antwoordde zij. „Als ik dat deed, zou ik liegen en er zal nooit een leugen over mijn lippen komen!”

„Vaarwel dan, moeder,” zei hij, maar toen hij zich omwendde, wierp hij haar nog een smeekenden blik toe. Had zij den blik gezien, ongetwijfeld zou deze haar verteederd hebben, maar zij hield de oogen van hem afgekeerd en met een diepen zucht verliet hij het vertrek.

Irene, die ademloos toe had staan kijken en nog een oogenblik tusschen hoop en vrees gezweefd had, deed een stap in de richting van de deur, waardoor hij verdwenen was.

„Irene, kom terug!” gebod de gravin haar op strengen toon.

Voor de eerste maal van haar leven was het meisje haar ongehoorzaam; zij volgde Dick. Deze liep met het hoofd op de borst langzaam de gang door en toen hij zich, bij de lichte aanraking van haar hand, omdraaide, zag Irene, dat zijn gelaat doodsbleek en vertrokken was.

„O, Dick, Dick, ga je nu werkelijk weg?” snikte zij.

„Ja, Renie, ik moet gaan. Er is geen andere uitweg.”

„Maar waarheen — waarheen, Dick?” vroeg zij, terwijl medelijden en sympathie hem uit haar lieve oogen tegenstraalden.

„Dat weet ik zelf nog niet, Renie,” antwoordde hij, terwijl hij de wenkbrauwen optrok. „Het komt er eigenlijk niet zooveel op aan. Je hebt zelf gehoord, wat zij gezegd heeft. Ga terug. Je moet je, ter wille van mij, haar boosheid niet op den hals halen.”

„Als ik ten minste maar wist, waar je naar toe ging en wat er van je werd!” vervolgde zij, terwijl de tranen in haar oogen opwelden.

„Dat weet ik zelf niet,” zei hij met een grimmig lachje. Toen ging hij na een poosje voort: „Renie, zij had gelijk, ik deug nergens voor en ik weet, dat ik schande gebracht heb over een ouden naam. Maar je moest eens weten, hoe ik op de proef gesteld was. Ik heb haar niet alles verteld, dat had ik onmogelijk gekund. De man was een bruto en heeft zijn verdiende loon gekregen. Als ik hem geen pak ransel gegeven had, had ik nooit meer met een opgeheven hoofd door de straten durven gaan. Maar dat zijn van die kwesties, welke noch jij, noch zij ooit zal kunnen begrijpen. Enfin, alles is nu toch voorbij. En nu, Irene, ga naar haar terug en tracht haar zooveel mogelijk te troosten en te kalmeeren. Probeer mijn gedrag niet goed te praten, het zal je toch tot niets dienen. Ik ken mijn moeder te goed om niet te weten, dat zij mij nooit of te nimmer vergeven zal. Vaarwel, Renie.”

Snikkend klemde het meisje zich aan hem vast.

„Tob niet over mij, Renie, ik ben het niet waard.”

„Zeg me, Dick,” stamelde zij, terwijl zij de oogen neersloeg, „heb je geld?”

„Ja,” antwoordde hij, terwijl hij met moeite een glimlachje te voorschijn tooverde, „ik heb een beetje — voldoende.”

„O, neen, niet voldoende,” zei zij snel, terwijl zij haar hand naar een ketting bracht, die om haar hals hing. „Mijn hand heeft zoo, dat ik hem niet los kan maken. Help even, Dick.”

Hij maakte het slot los en snel nam zij den ketting van haar hals en drukte hem in zijn hand.

„Ik heb geen geld bij mij, Dick, maar ik zal je wat opsturen, als je het goed vindt. Je bent toch niet te trotsch om dat van je zuster aan te nemen, wel?”

„Je bent mijn zuster niet, Renie,” antwoordde hij, terwijl er een blos over zijn gelaat trok, „maar zelfs al was dat het geval, zou ik te trotsch zijn om geld van je aan te nemen.”

„O, Dick! Maar het halssnoer — dat wil je toch wel van me aannemen, nietwaar? Je kunt het verkoopen.”

Hij schudde het hoofd. Toen, terwijl er een wolk van teleurstelling over haar gelaat trok, maakte hij een medaillonnetje, dat aan den ketting hing, los.

„Het halssnoer kan ik niet aanvaarden, Renie,” zei hij, „maar ik zal het medaillon met je haarlok nemen, zoodat ik altijd iets hebben zal, dat me aan je herinnert. En nu, vaarwel, lief kind.”

Haar hand liet zijn arm los en zochten zijn vingers, die zij liefkoozend in de hare nam en streelde. In haar onschuldige oogen lag een blik, die overduidelijk zei:

„Neem me in je armen, Dick; kus me, want ik hou van je.”

Het scheen, dat hij dien blik begreep, want een diepe blos kwam op zijn wangen en trok langzaam weer weg. Maar niettegenstaande alles, wat zijn moeder hem verweten had, had Dick Landon nog wel zooveel eergevoel, dat

hij aan de bekoring weerstand bood; in stede daarvan bracht hij haar hand aan zijn lippen en kustte haar teeder, met een soort eerbied.

„Vaarwel, Renie,” zei hij op zachten toon. „En — en denk niet al te slecht over me.”

Toen keerde hij zich om en ging langzaam weg. Maar toen hij in de oprijlaan was, wendde hij zich nog eenmaal om en wuifde haar toe. Als een blanke lelie stond zij daar in haar witte kleedje, haar beide handen voor de oogen, en Dick wist, dat zij weende — om hem.

HOOFDSTUK IV.

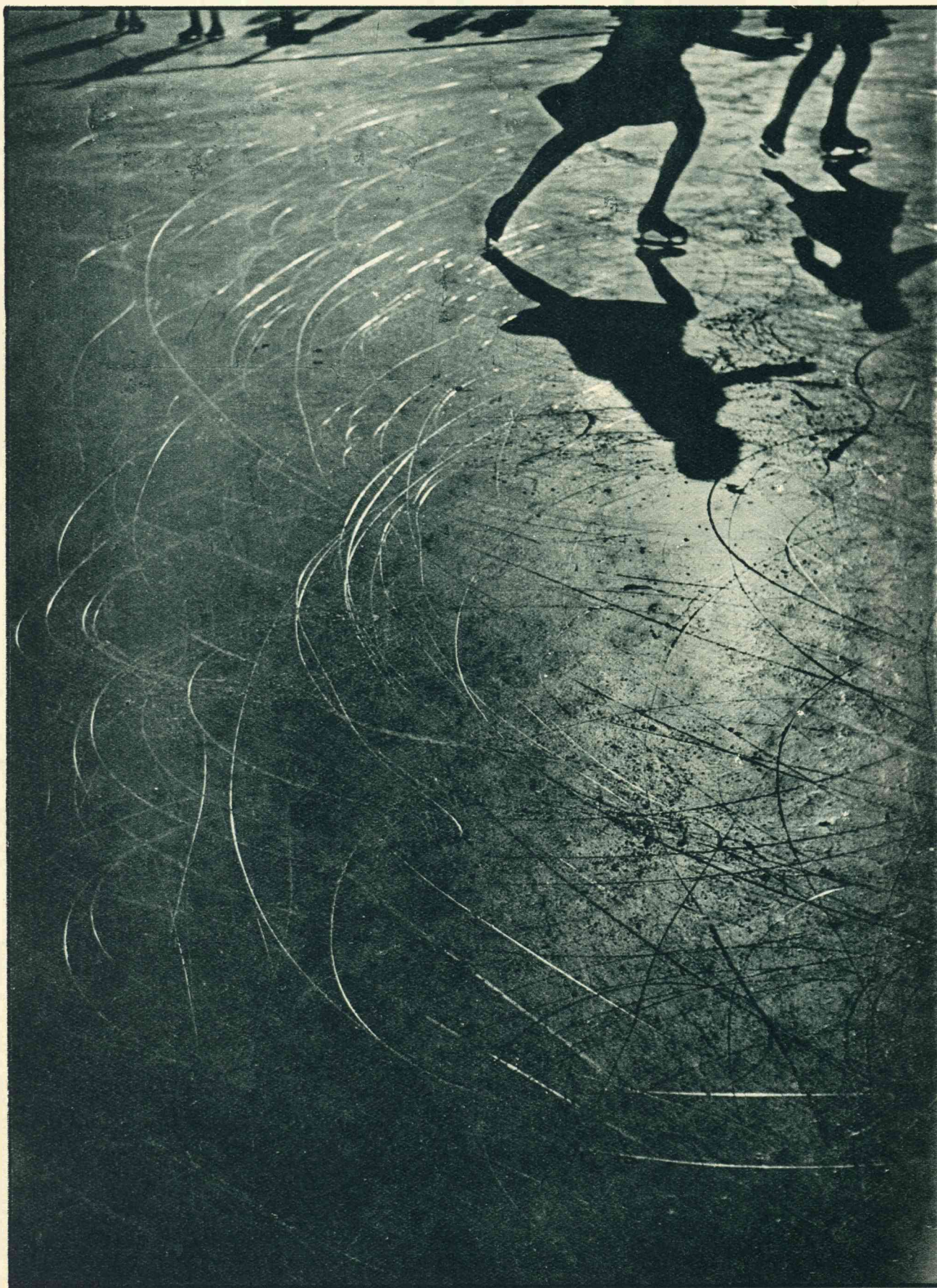
Het was reeds donker onder de boomen in de oprijlaan, toen Dick langzaam in de richting van het hek slenterde, en in de plechtige stilte, welke hier heerschte, overpeinsde hij alles, wat er gebeurd was. Zoo zonnig, zoo aanlokkelijk hadden de eerste dagen zijner jeugd er uitgezien en nu was hij van huis weggejaagd — een arme zwerveling.

Bij de inrijpoort bleef hij een oogenblik staan en hij schudde het geld, dat hij in zijn zak had, in zijn hand uit. Precies geteld waren er vijftien en een halve shilling, alsmede het medaillon van Irene. Terwijl hij naar haar beeltenis keek, die hem uit het gouden lijstje aanstaarde, kwam er iets, dat op een traan geleek, in zijn oogen. Zij had zich zijn zuster genoemd en hoewel hij haar tegengesproken had, was zij altijd een zuster voor hem geweest — tot op den huidigen dag. De graaf van Landon en Irene's vader, lord Tresylian, waren boezemvrienden geweest en toen deze laatste was komen te overlijden, was zijn dochter 't pleegkind van graaf Landon geworden. De gravin hield van haar, zooals 'n moeder haar dochter liefheeft, en Irene en Dick waren samen opgegroeid, als broer en zuster, als twee speelmakertjes. Dien middag, toen hij in de met eiken paneelen beslagen kamer naar binnen blikte, was hij echter tot de ontdekking gekomen, dat het kind nu een jonge vrouw was. Haar bleek gelaat, waarover de tranen stroomden, haar stem, die zoo vol medegevoel was geweest, kwamen hem nu eensklaps weer in de herinnering en stelden de vreeselijke verwijten zijner moeder geheel en al in de schaduw. Maar ook slechts een oogenblik, want zij kwamen met verdubbelde en afschrikwekkende duidelijkheid terug, toen hij aan de afschuwelijke scène dacht, welke zich zoojuist had afgespeeld. En eerst nu drong het ten volle tot hem door, wat het zijn moeder gekost moest hebben, tot hem te spreken, zooals zij gedaan had; zij, die met voorbijgaan van haar oudsten zoon al haar liefde en hoop op hem, den jongste, gesteld had.

Seymour, de graaf, en Dick hadden het nooit erg met elkaar kunnen vinden. Zoowel in karakter als in uiterlijk verschilden zij van elkaar als dag en nacht. Zij ontmoetten elkander hoogst zelden, en als dat het geval was, dan bepaalden zich die ontmoetingen tot een wederzijdsche wisseling van vormelijke beleefdheden. Den graaf waren het landgoed en het familiekapitaal van Landon ten deel gevallen, met uitzondering van een kleine toelage, welke aan de gravin vermaakt was. Maar als Seymour het ook slechts eenigszins had kunnen vermijden, zou hij Dick geen shilling hebben afgestaan, en deze was nog liever van honger en gebrek omgekomen, dan er hem om te vragen. Lady Irene echter was rijk, heel rijk, en vanaf het eerste oogenblik, dat het kind met de weelderige gouden lokken haar pleegdochter was geworden, had gravin Landon de hoop gekoesterd,

Krassen en ijzers.

EEN AVOND-FOTO VAN EEN OVERDEKTE IJSBAAN IN BOEDAPEST.

THERMOGENE

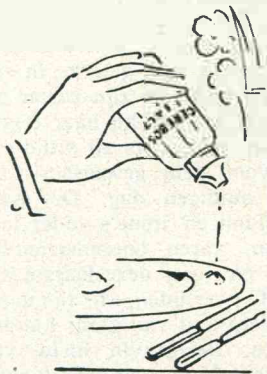
Deze van ouds bekende watten verspreidt 'n wel-
doende warmte en bestrijdt met succes: **HOEST,**
KOUDE, GRIEP, RHEUMATIEK en **STEKEN** in de **ZIJ.**

Doozen van 45 en 75 ct. bij Apoth. en drog.

De belangrijkheid van het zout—

Smakelijk Eten

Alles wat gij Uw gasten voorzet om
't eten smakelijker te maken moet
van het allerbeste zijn, neem daarom
voor zout het droge—fijne—witte—
zuivere,

Cerebos Zout

*Verkrijgbaar bij alle kruideniers en comestibles zaken in kleine,
middel en groote bussen, ook in sierlijke zoutstrooiers voor
tafelgebruik.*

Uw teint zou beter zijn als U het beter verzorgde!

Wat doet u voor uw teint?

Stof buitenshuis, nu en dan eens stof binnenshuis, poeder
die u wellicht gebruikt, dit alles zal langzamerhand de
huidporiën verstopen. Water en zeep zijn niet in staat
deze weer voldoende te reinigen. Daarom gebruiken zooveel
verstandige vrouwen tegenwoordig Radox.

Wanneer de huidporiën, waardoor de huid „ademen” moet,
verstopt zijn, worden de onderhuidse kliertjes in hun
werking belemmerd en de huid wordt slecht en ziekelijk.
Zeep of crème kunnen hier niet doordringen. Wat u nodig
hebt, is het eenvoudige, natuurlijke middel: zuurstof. Meng
slechts telkens, wanneer ge uw gezicht wast, wat Radox
door het water. Dan bevat dit water een dosis zuurstof en
andere onmisbare bestanddeelen. De zuiverende, verfris-
schende zuurstof zal doordringen naar de onderhuidse
kliertjes, die gevoed en verjongd worden. De verstopte
poriën worden grondig gereinigd. De geheele huid kan thans
weer behoorlijk functionneeren en binnen enkele dagen
zult u verrast zijn over uw jeugdig, frisch teint, zonder
vlekken of andere ontsieringen.

Radox is heerlijk geparfumeerd en verkrijgbaar bij alle
apothekers en drogisten. Een pak is toereikend voor
verscheidene weken.

RADOX nu 70 cts.
per pak

Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209,
Amsterdam-C.

Het
openbaar
maken van
uw artikel is
open kaart spelen
met uw koopers

Het bekend maken
van uw artikel
is 'n bestaans-
voorwaarde
voor uw
zaak

Als U kunt schrijven kunt U ook **TEEKENEN**

VERBETER Uw positie! Schep U-
zelf een bron van inkomsten door
teekenen te leeren. Men zegt gewoonlijk,
dat iemand meer of minder „waard” is.
Geloofd U niet dat U meer „waard” zou
zijn, wanneer U kon teekenen? Hebt U
niet dikwijls spijt gehad, dat U op een
bepaald moment niet in staat was een
schets, een silhouet, een landschap of
zoo iets af te beelden? Verhoog Uw per-
soonlijke waarde! In de beoefening van
Uw werkring hebt U zonder twijfel
meermalen op onaangename wijze de
ervaring opgedaan, dat U beter had
kunnen slagen wanneer U had kunnen
teekenen. Zou het in de hedendaagsche
tijdsomstandigheden niet verstandiger
zijn, zich een goed vak meester te maken
door meerdere kennis, hetzij als bijver-
dienste, hetzij als nieuwe broodwinning
of zelfs om zijn zinnen wat te verzetten? U
kunt, als U zich daar op toelegt, in eenige
maanden een goed teekenaar worden.
Wellicht sluimert in U een talent, waar-
van U tot heden het bestaan niet wist en
waardoor U een waar artist zoudt kun-

nen worden, of als wij met minder tevren-
den zijn, Uw brood zoudt kunnen ver-
dienen door illustratie-teekenaar voor
boeken en couranten, reclame, mode,
decoratie, caricatuur enz. Hiertoe kunt
U in staat gesteld worden door bemid-
deling van den **A.B.C. Teekencursus**,
Zwart Janstraat 138, Rotterdam, die
zijn speciale methode baseert op moderne
en geheel nieuwe begrippen. Hierdoor
is het teekenen toegankelijk ge-
worden voor iedereen, die een ernstigen
wil heeft, al is de aanleg slechts matig.
De A.B.C. Teekencursus stelt U in staat,
practisch onderwijs te volgen zonder den
gewonen dagelijkse arbeid te onder-
breken, waar gij ook woont en van wel-
ken leeftijd gij ook zijt. Deze cursus geeft
behalve goed onderwijs bij elke les een
uitgebreiden persoonlijke brief met
raadgevingen van vakartisten. Hierdoor
wordt U een gelegenheid geboden om
een beslissing te nemen, waarvan mis-
schien Uw toekomst af zal hangen. Zond
onderstaanden bon heden ingevuld in,
onder bijvoeging van f 0.10 aan post-
zegels en U zult het schitterende pro-
spectus No. 1198 ontvangen op kunst-
drukpapier met teekeningen, samenge-
steld door onze eigen leerlingen en be-
vattende alle noodige inlichtingen.

*Een tekening van één onzer leerlingen
na eenige maanden studie.*

A. B. C. Teekencursus
Zwart Janstraat 138
Rotterdam

Wil mij gratis en geheel vrijblijvend
PROSPECTUS

no. 1198 zenden, waarin ik alle gegevens
kan vinden van den **A.B.C. Teekencursus**.

NAAM:
(duidelijk invullen)

WOONPLAATS:
(10 ct. aan porto insluiten)

Een kostbaar bezit

is een doos of tube
„Zij”-crème. Zij be-
scherm. Uw gelaat
even afdoende tegen
guur herfstweer of
felle winterkou als een
warme bontmantel
het Uw lichaam doet.

Doozen van 20-30-60 ct.
Tuben van 30-45-75 ct.

EEN AANHOUDER WINT

GEREGELD
ADVERTEEREN
IS... WINNEN

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

OPHEFFINGS - UITVERKOOP!

Alle voorradige meubelen worden tegen
buitengewoon lage prijzen uitverkocht, o.a.
2 crapeaude en 4 stoelen, bekl. m. moquette

f 29.-

H. RIETVELD, MEUBELMAGAZIJNEN
Jacob Catsstraat 46-48-50

Zie nu onze 8 étalages eer ge elders gaat kopen!

Ver van hier.

HET GEVALLEN STANDBEELD VAN RAMSES II TE MEMPHIS, MEER DAN LEVENSGROOT, ZOOALS MEN ZIET BIJ VERGELIJKING MET DEN EGYPTENAAR ERNAAST.

dat zij nog eens voorgoed in de familie zou worden opgenomen. Haar jongen zou dan eveneens rijk geweest zijn, en haar geluk volmaakt. Maar hoewel zij hem liefhad, zooals slechts een moeder haar jongstgeborene lief kan hebben, was zij te trotsch van inborst om Irene op te offeren aan iemand — al was die iemand dan haar zoon — die zijn naam schande en oneer had aangedaan.

Dit alles wist en overpeinsde Dick, terwijl hij daar met vijftien shilling in de hand op een steen aan den kant van den weg zat. En hij had meer medelijden met zijn moeder dan met zichzelf. Nadat hij daar een tijdje doelloos voor zich uit had zitten staren, stond hij op en slenterde verder, zonder te weten waarheen.

De nacht begon over het land te dalen en toen hij bij een kromming van den weg kwam, schitterden hem de lichten der kermis als een stralend, kleurrijk vuurwerk tegen, terwijl het gejoel der feestvierende menigte duidelijk tot hem doordrong. Onwillekeurig richtte hij zijn schreden naar het veld, waar zich een dichte menigte kermisgangers verdrong, toen hij, op ongeveer tweehonderd meter van het veld, tegenover een zigeunerwagen kwam te staan, die langzaam door het mulle zand zeulde. Op den bok zat een meisje met lang, ongekamd haar, dat haar tot op den rug viel; een ander meisje liep naast den wagen, den rooden hoofddoek tegen haar hals gedrukt, terwijl de andere hand lusteloos langs haar zijde hing. Onwillekeurig keek zij Dick aan, toen hij haar voorbijging, en hij zag in de duisternis een paar donkere oogen schitteren. Hij herkende haar niet als het meisje, dat hem de toekomst voorspeld had, en reeds was hij den woonwagen gepasseerd, toen hij haastige voetstappen achter zich hoorde. Hij keerde zich zoo plotseling om, dat het meisje onwillekeurig een stap achteruit deed en met een lichten blos op de wangen en een schuwe uitdrukking in de oogen voor hem bleef staan.

„Wel,” zei hij, „wat is er?” Toen, haar eensklaps herkenkend, voegde hij er aan toe: „Wou je me opnieuw de toekomst voorspellen?”

„Nee,” antwoordde zij. „Maar gaat u daar naar toe?” Met haar vinger wees zij in de richting van de kermis. „Doe het niet, wat ik u bidden mag. Er dreigt daar gevaar voor u. Ga terug of blijf op den weg.”

„Gevaar?” vroeg Dick met een glimlach. „Wat voor gevaar?”

„Ik kan u er niets meer over vertellen,” antwoordde zij, terwijl zij herhaalde: „Ga er niet heen.”

„O, maar ik ben in 't geheel niet bang,” zei hij op luchtigen toon. „Integendeel, ik houd van gevaar, althans wanneer je de kans van een worstelpartijtje bedoelt.”

„Dat weet ik,” viel zij in. „En juist om die reden hield ik u staande.”

„In ieder geval, ik ben je zeer verplicht,” zei hij vriendelijk. „Maar ik denk, dat ik ondanks alles toch maar ga. Mijn weg leidt toevallig dien kant uit en dan, ik mag zoo'n worstelpartijtje wel.”

„Denk er om, dat ik u gewaarschuwd heb,” vervolgde zij op verdrietigen toon. En zonder er nog een woord aan toe te voegen, keerde zij zich om en liep opnieuw achter den woonwagen aan.

Een oogenblik staarde Dick het meisje na; toen vervolgde hij zijn weg in de richting van de kermis. Als het haar er om te doen was geweest, had zij geen juistere methode kunnen aanwenden om hem daar te krijgen, dan zij nu had gebruikt. In minder dan geen tijd had hij het terrein der kermispret bereikt.

Het ging er nog luidruchtiger en opgewondener toe dan in den middag. Juist toen hij het kermisterrein betrad, deed de groote klok van het landhuis elf slagen hooren. Hij zette zich op een kist en stak zijn pijp aan. Zoo verdiept was hij in hetgeen hij om zich heen zag en hoorde, dat hij niet opmerkte, dat er eensklaps een zigeuner naast hem stond, die hem met zijn diepliggende oogen nieuwsgierig aankeek. Het volgende oogenblik vroeg de man om een lucifer. Het kwam niet bij Dick op, dat de man zijn pijp evengoed had kunnen aansteken aan de ontelbare olie-lampen, die overal de tenten verlichtten, en verstrooid reikte hij hem zijn zilveren sigaren-aansteker toe. Oom Jake — want hij was het — wierp een begeerigen blik op het kleine zilveren voorwerp, nam het in ontvangst, stak zijn pijp aan en gaf het hem vervolgens terug met de woorden: „Ik dank u wel, vriendelijke heer.” Dick knikte en nadat de man even aan zijn hoed getikt had, vervolgde hij zijn weg. Maar hij ging niet verder dan de eerstvolgende tent en bleef vandaar den jongeman gadeslaan. Juist kwamen er twee mannen de tent binnen; de eene was een zigeuner, de ander was Lange Willem.

„Hallo, oom Jake!” begroette de zigeuner hem; maar oom Jake legde hem met een handgebaar het zwijgen op en wees met zijn duim in de richting van Dick. De twee mannen staken hun hoofden bij elkaar en hielden gezamenlijk met oom Jake een fluisterend gesprek, waarna het drietal rustig wegging.

Dick keek toe, terwijl de lampen stuk voor stuk werden uitgeblazen; toen, nadat het vrijwel duister was geworden, stond hij op en keek op zijn horloge. De naaste stad was ongeveer vijf mijl verwijderd en hij zou zich niet naar bed kunnen begeven, voor hij deze bereikt had. Hij was moe, zoowel naar het lichaam als naar den geest, en slenterde met lusteloozen pas in de richting van den weg, welken de twee meisjes met den woonwagen gegaan waren. En hij stelde zichzelf de meest hopelooze aller vragen, die een daklooze zich ooit stellen kan: „Waar moet ik naar toe?” Hij rammelde met het weinige geld, dat hij nog bezat. Om te leven, moet een mensch eten, en om te kunnen eten, moet hij geld hebben. Met vijftien en een halven shilling kan men zich bezwaarlijk lang voeden.

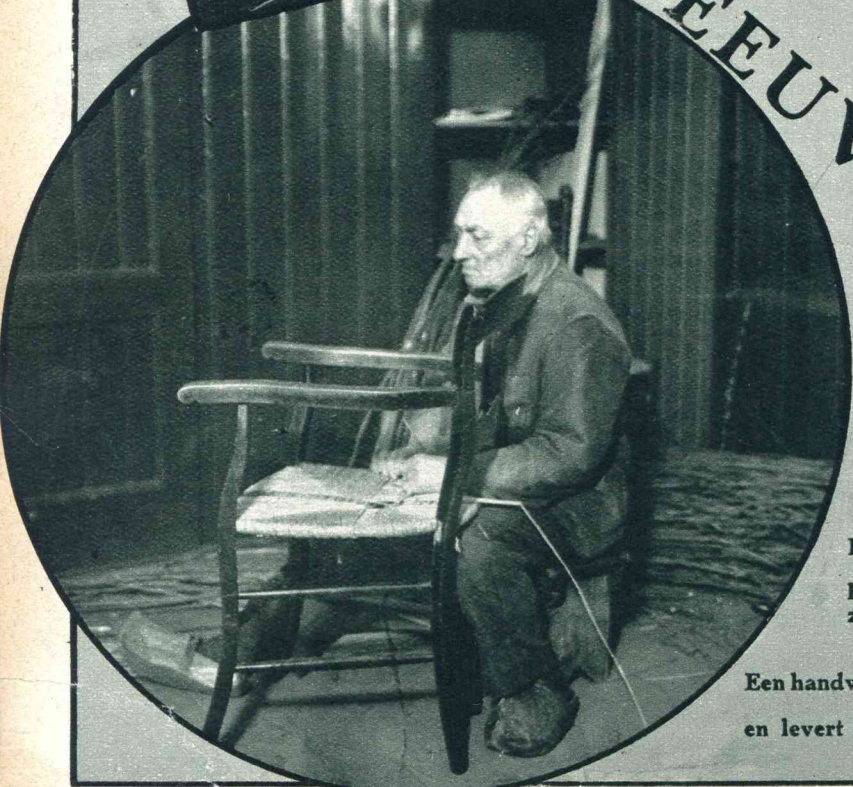
(Wordt vervolgd.)

Toch, in de kleine ruimte gaan
bedrijvig voeten af en aan.

Men loopt er meestal maar voorbij
de kleine mandenmakerij. (Zierikzee)

De handen vlechten
zeer bekwaam
de grootstemanden
spoedig saam.
(Vlissingen)

**ZEEUWSCHE
FILM**

De stoel, die een
paar gaten had,
krijgt hierook weer
zijn nieuwe mat.
(Middelburg)

Een handwerk, maar men werkt
in draf
en levert torens manden af.
(Goes)

